Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 32 | VINERI 25 IUNIE 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

Glorioasa aviație sovietică

La 20 iunie, poporul sovietic, și alături de el prietenii Uniunii Sovietice din lumea întreagă, au sărbătorit Ziua Flotei Aeriene a U.R.S.S.

Flota Aeriană a U.R.S.S. are o istorie glorioasă, glorioase tradiții eroice. Primul avion din lume a fost construit și încercat încă în 1882 de către cunoscutul savant și inventator rus A. F. Mojaiski. Marele savant rus, D. I. Mendeleev, a elaborat pentru prima oară în 1875 proiectul unui stratostat, iar în 1887 s-a ridicat el însuși pe un aerostat pînă la înălțimea de 3.350 m. pentru a studia o eclipsă de soare. I. Kotelnikov este inventatorul parașutei.

Lucrările teoretice ale savanților ruși Jukovski, Țiolkovski și Ciaplighin — creatorii aerodinamicii, ai dinamicii marilor viteze, ai teoriei motorului cu reacție, au adus o importantă contribuție la dezvoltarea aviației în întreaga lume.

În condițiile Rusiei țariste, știința aeronautică n-a găsit însă posibilitățile necesare de dezvoltare. Adevărata înflorire a aeronauticei a devenit posibilă abia după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a descătușat marile forțe creatoare ale poporului.

În perioada industrializării, în U.R.S.S. a fost creată o puternică industrie metalurgică, de aluminiu, de construcții de mașini. Pe această bază a luat naștere o puternică industrie aeronautică.

În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, aviația sovietică și-a cucerit o glorie nepieritoare, nimicind aviația hitleristă și forțele aeriene ale Japoniei imperialiste. În ultimii trei ani ai războiului, aviația și artileria antiaeriană sovietică, au doborît 75.000 de avioane din cele 80.000 pe care le-a construit Germania hitleristă în acești ani.

Succese considerabile a înregistrat și aviația civilă, menită să asigure nevoile economiei naționale a U.R.S.S. Numărul și lungimea liniilor aeriene din Uniunea Sovietică și a celor internaționale a sporit de cîteva ori. Serviciile aeriene sînt utilate cu cele mai moderne aparate, permițînd efectuarea de zboruri pe orice vreme, în orice condiții.

☆

La 19 iunie, în ajunul Zilei Flotei Aeriene a U.R.S.S., mii de locuitori ai Moscovei s-au adunat la „Teatrul Verde", în Parcul Central de Cultură și Odihnă „Gorki", unde a avut loc o ședință festivă închinată sărbătoririi Zilei Flotei Aeriene a U.R.S.S.

A doua zi, pe tot cuprinsul Uniunii Sovietice au avut loc ședințe festive, conferințe și convorbiri despre aviația sovietică și despre succesele ei. În cinstea Zilei Flotei Aeriene au fost organizate în parcuri și grădini mari serbări populare.

...Sute de mii de oameni ai muncii s-au adunat în dimineața zilei de 20 iunie pe cîmpia aerodromului Tușino, pentru a asista la marea paradă aeriană.

Ora 12. Fanfarele anunță începerea parăzii. În văzduh se înalță acordurile solemne ale Imnului de Stat al Uniunii Sovietice. Parada militară este deschisă de avioanele port-drapel. Unul din avioane poartă un mare drapel roșu cu portretele lui V.I. Lenin și I. V. Stalin. Alte 16 avioane poartă cele 16 steaguri ale republicilor unionale — ca un simbol al prieteniei de nezdruncinat dintre popoarele U.R.S.S.

Peste 200 de sportivi din asociația sportivă D.O.S.A.A.F. și-au demonstrat măiestria în fața spectatorilor entuziasmați. Printre ei se aflau muncitori, colhoznici, ingineri și studenți care și-au însușit la perfecție acest sport, continuîndu-și munca în producție.

Partea a doua a demonstrației aeriene a fost consacrată neînfricaților aviatori militari sovietici, care au pilotat cu deosebit curaj și pricepere avioanele cu reacție.

...Deasupra aerodromului se zărește escadrila de 36 de avioane de transport, condusă de colonelul Saluhin. Avioanele zboară la o înălțime de 400 m. Din primele avioane sînt lansați parașutiști. Vîrfurile parașutelor se apropie tot mai mult de pămînt. Și iată, cîmpul de smaragd al aerodromului e presărat cu flori uriașe, care strălucesc în razele puternice ale soarelui.

Parada aeriană de la Tușino s-a încheiat cu această imagine minunată, emoționantă.

Telecinematograful

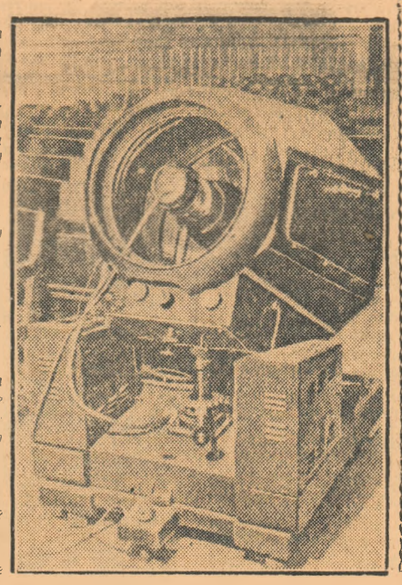

S-a început cum se începe de obicei în sala de cinematograf: s-a stins lumina, apoi întunericul a fost străbătut de un fascicol de raze care luminau un ecran. Te aștepți, ca de obicei, să vezi titlul filmului, numele actorilor etc. Pe ecran, însă a apărut o față omenească. „E crainicul centrului de televiziune" — spune un spectator vecinului. Mirarea celor de față crește. Pe ecran, apar tribunele stadionului „Dinamo" din Moscova.

Spectatorul care n-a izbutit să-și cumpere bilete pentru stadionul „Dinamo" a intrat în cinematograful „Ermitaj" pentru a se consola și, cînd colo, asistă la o transmisiune prin televiziune, proiectată pe un mare ecran, a meciului de pe stadionul „Dinamo" Careva-săzică, va putea, totuși, să vadă meciul care îl interesa atît de mult!

Cum este construit acest admirabil telecinematograf?

Să-l mai vizităm odată ziua, cînd sala de spectacol e goală. Pe scenă, sînt două ecrane: unul de pînză, care e destinat filmelor obișnuite, iar celălalt servește pentru proiectarea transmisiunilor de televiziune.

Marele ecran de televiziune are 3 m înălțime, 4 m lățime și este făcut dintr-o placă metalică acoperită cu praf de aluminiu, pentru a reflecta mai bine lumina

În televizor, imaginea apare pe micul ecran al tubului electronic. Pentru a proiecta imaginea de pe ecranul tubului electronic pe un ecran cu o suprafață de 12 mp, a fost necesară o instalație complicată specială, un întreg sistem optic: aparatul de proiectare.

Aparatul de proiecție este așezat în sala de spectacole la o distanță de 10 m de ecran. Transmisiunea o dirijează un operator care se află într-o cabină specială, situată în partea opusă ecranului. El urmărește transmisiunea printr-o fereastră ce dă în sala de spectacol. Astfel, el poate să vadă bine întregul ecran și să urmărească dacă imaginea e precisă, iar sunetul clar.

Acest ecran mare pentru transmisiunile de televiziune este numai începutul unei etape noi în tehnica televiziunii.

Nu este departe timpul cînd în U.R.S.S. vor apare numeroase cinematografe și cluburi în care spectatorii vor vedea pe ecrane transmisiuni de televiziune mai ample și în mai multe culori.

Lîna de aur

Coborînd de pe îndepărtatele pășuni deluroase, ciobanul șef Seminicenko își mînă încet turma prin sat.

— Bune oi are Vasili! — spuneau sătenii, întîlnindu-l pe cioban.

Da, cu asemenea oițe nu-i rușine să te arăți între oameni: fiecare oaie era încotoșmănită într-o blană cenușie din lînă deasă și mițoasă.

La ferma pentru creșterea oilor de rasă a colhozului „Krasnîi ciongareț" din raionul Nevinnomîssk, care are în grijă peste 19.000 de oi merinos de rasa caucaziană, tunsoarea este în toi. Fiecare din cele trei agregate pentru tunsul electric are cîte un stelaj lung. În dreptul fiecărui loc de muncă, este instalată o mașină de tuns cu motoraș individual. Aci lucrează concomitent 36 de tunzători. Dincolo de gardul de lemn, este țarcul. Alături, se află o clădire anexă, unde lîna este cîntărită, clasificată și împachetată în baloturi.

I. K. Vdovin, responsabil pentru tunsul oilor, controlează dacă toți tunzătorii și ajutorii lor sînt gata de lucru. Șefii agregatelor — combaineri de la S.M.T. Kuban — printre care se află și Nikolai Sclokin, candidat la Expoziția agricolă unională — sînt de mult la posturile lor. Colhoznicele tunzătoare își pun halatele și își leagă strîns capul cu broboadele. Agregatele sînt verificate. Apoi i se spune ciobanului:

— Mînă le!

În ogradă, răsună strigăte și fluierături. Strînsă într-o grămadă compactă, turma intră încet în țarc. Mașinile de tuns sînt racordate la rețeaua electrică. Începe tunsul.

Nu prea e ușor să tunzi lîna cu o mașină destul de grea de pe o oaie care e gata să sară în orice clipă; nu e ușor să tunzi lîna pînă la piele fără a răni oaia.

L. Ghetmanova, una dintre cele mai vechi tunzătoare ale artelului, lucrează deosebit de bine. Pentru tunsul unei oi ea și tovarășele ei au nevoie de cel mult 15 minute și depășesc în permanență norma.

Mecanizarea le-a ușurat nemăsurat de mult munca, a sporit productivitatea muncii și a mărit cantitatea de lînă tunsă de la o oaie cu 200—250 de grame în comparație cu tunsul manual. Centrul pentru tunsul electric amintește de secția unei întreprinderi industriale prin ritmul de muncă și prin diviziunea precisă a muncii.

De la cîntar, lîna este trecută clasificatorului A. Seikin. Ochiul său experimentat stabilește lungimea și soliditatea firului. Exactitatea sortării inițiale urmează să fie verificată în laborator.

La depozit, crește oră de oră numărul baloturilor de lînă de aur pregătite pentru expediere. Zilnic, din artelul „Krasnîi ciongareț" pornesc autocamioane spre punctul de colectare și spre fabrica de lînă din Nevinnomîssk. Apoi lîna este dusă la filaturile de lînă pieptănată ale țării. Aici, ea este transformată în țesături frumoase și durabile.

Construim!

Boris EGOROV

...Întîmplarea aceea a fost povestită de Aleksei Tolstoi în romanul „O dimineață mohorîtă". Aduceți-vă aminte: 1920. Moscova; în sala rece a Teatrului Mare, oamenii ascultă raportul lui G. Krijijanovski asupra planului de electrificare a Rusiei — G.O.E.L.R.O. În fundul scenei, era harta țării, acoperită cu cerculețe de diferite culori. Vîrful vergelei plimbată de Krijijanovski pe hartă poposește pe rînd în dreptul centralelor energetice. Și în întunericul uriașei scene, cerculețele se aprind ca niște stele. Pentru a lumina această hartă, a fost nevoie să se concentreze întreaga energie a uzinei din Moscova; chiar la Kremlin, în birourile comisarilor poporului au fost dezurubate toate becurile, afară de unul singur, de 16 lumini!

În fața asistenței, se desfășura tabloul emoționant al viitorului. G.O.E.L.R.O. era un plan însuflețit de visul lui Lenin. Dincolo de ferestrele palatului din Kremlin unde lucra Ilici, se întindea o țară abia luminată cu lămpi de gaz sau de multe ori, cu opaițe. Lenin însă visa la o mare de lumini electrice. El spunea: „Comunismul este Puterea Sovietică plus electrificarea întregii țări".

Aceste cuvinte au devenit pentru oamenii sovietici un program de lucru. Planul G.O.E.L.R.O. a fost depășit de mai multe ori. Față de 1921, cînd am trecut la electrificarea țării, în 1952, producția de energie electrică a fost de 234 de ori mai mare. Orașele și satele noastre sînt inundate de lumină electrică puternică. Pilonii liniilor de înaltă tensiune pentru transportul energiei electrice fac parte integrantă din peisajul patriei noastre.

Dar ori de cîte ori ne gîndim la succesele repurtate de patria noastră în anii cincinalelor, ne amintim de anul 1920, de ședința de la Teatrul Mare, de harta pe care se aprindeau cerculețe multicolore. Vrei să compari harta aceea cu harta de azi. Și vezi foarte lămurit cu ce am început și ce am realizat. Ce salt uriaș am făcut!

Și, totuși, oamenii sovietici nu se mulțumesc cu cele realizate. Însuflețiți de Partidul Comunist, ei își consacră toate forțele luptei pentru îndeplinirea noului plan de creație, a celui de al cincilea plan cincinal, care prevede dezvoltarea mai departe a electrificării țării. Parcă ieri așteptam ca centrala hidroelectrică de la Timlianskaia să înceapă să furnizeze curent. Acum, ea e trecută pe lista centralelor în funcțiune. Au intrat în funcțiune centralele electrice de la Mingheciaur și Ust-Kamenogorsk.

Dar ne stau în față fapte mult mai mărețe, mult mai îndrăznețe.

Se construiesc centralele electrice de la Gorki și Stalingrad.

Se construiesc centralele electrice de la Kuibîșev, Novosibirsk, Angara, Buhtarma, Kahovka, Narva, Kama.

Vuietul șantierelor celui de al cincilea cincinal se aude și pe Volga, și pe tărmul sălbatic al fluviului Irtîș, și în taiga lîngă Irkutsk, și lîngă vestitele cascade de pe Narva și lîngă zidurile cetății Ivangorod.

Vor mai trece cîțiva ani și pe unde se înalță acum brațele macaralelor și ale excavatoarelor pășitoare, se vor ridica baraje gigantice

Numai capacitatea a două centrale hidroelectrice — a celor de la Kuibîșev și Stalingrad — va depăși de peste două ori și jumătate puterea centralelor hidroelectrice raionale prevăzute în planul G.O.E.L.R.O. Opt hidrocentrale mari vor da anual țării peste 22 milioane kw de energie electrică. Aceasta înseamnă că se vor economisi necontenit aproape 11 milioane de tone de cărbune din bazinul Donețului.

Printre centralele hidroelectrice în construcție, merită deosebită atenție centrala hidroelectrică de pe Angara (Irkutsk). Capacitatea ei va fi de peste două ori mai mare decît a Dneproghesului. Această centrală hidroelectrică va genera o cascadă întreagă de alte centrale electrice. Alături de cuvintele „de pe Angara", punem în paranteză și cuvîntul Irkutsk, pentru a face o precizare necesară deoarece pe Angara vor mai fi și alte cîteva centrale. În ce privește rezervele de energie hidraulică, Angara depășește de vreo patru ori patru fluvii mari, luate împreună: Volga, Kama, Niprul și Donul. Energeticienii proiectanți consideră că acest fluviu siberian poate da mai multă energie decît produc acuma toate uzinele electrice din Franța, Italia, Elveția, Belgia, Olanda, Spania și Danemarca luate împreună.

Scriitorul A. Kuprin scria într-o povestire a sa că dorește să vină timpul cînd cablurile electrice vor uni cele mai îndepărtate colțuri de pe pămînt, cînd energia acestei rețele uriașe va ușura pretutindeni munca omului. El credea că așa ceva se va întîmpla cam în secolul al XXX-lea...

Realitatea noastră sovietică a scurtat cu o iuțeală extraordinară distanța dintre fantezie și realitate. Noi înfăptuim ideea unei rețele unice de înalt voltaj acum, în secolul al XX-lea. În această rețea, vor intra centralele electrice din regiunile centrale de pe Volga, din Siberia și din alte regiuni ale țării. În felul acesta, va fi creat un sistem energetic unic în lume prin proporțiile sale gigantice.

În fiecare an, în fiecare zi, ne convingem mereu de forța creatoare a orînduirii noastre sovietice.

Adevărata creație, înfăptuirea unor planuri cutezătoare, transformarea visului îndrăznel în realitate sînt posibile numai acolo unde puterea e a poporului, unde triumfă democrația și socialismul.

...Acum aproape un sfert de veac, inginerul german Sergel a publicat un proiect al său prevăzînd închiderea strîmtorii Gibraltar. El propunea despărțirea Mării Mediterane de ocean printr-un baraj lung de 29 km. și înalt de 350 m. Astfel, s-ar fi putut construi o centrală hidroelectrică cu o capacitate de 100.000.000 kw.

Mai există un proiect de irigare a Saharei și alte multe proiecte mărețe, dar în țările capitaliste proiectele îndrăznețe ale oamenilor de știință rămîn pe hîrtie. Acolo unde bogățiile sînt concentrate în mîinile unor persoane particulare și nu în mîinile poporului, unde acționează legea junglei capitaliste, înfăptuirea unor planuri vaste nu este cu putință.

În ultimii zece ani, bazinul fluviului Missouri a fost bîntuit de 95 inundații mari. Ultima inundație a lăsat fără hrană și locuințe peste o jumătate de milion de locuitori din statele Missouri și Kansas. Au fost întocmite multe proiecte pentru amenajarea acestui fluviu, dar ele au rămas în dosare, deoarece puneau în pericol interesele monopolurilor lui Morgan. Asta a fost nevoit s-o recunoască pînă și ziarul burghez „Christian Science Monitor". El a scris că societățile electroenergetice au împiedicat orice măsură pentru preîntîmpinarea inundațiilor, de teamă ca nu cumva pe lîngă diguri să apară noi centrale hidroelectrice, a căror energie electrică ieftină ar putea provoca reducerea profiturilor fabuloase ale monopolurilor.

Așa a fost și în vechea Rusie.

Se știe, de exemplu, că ideea construirii unei centrale hidroelectrice lîngă munții Jiguli a fost emisă întîia oară, încă înainte de Revoluție, de către bolșevicul G. Krijijanovski. Dar Jiguli aparțineau pe vremea aceea contelui Orlov-Davîdov. Cînd, în 1913, se examina problema construirii centralei hidroelectrice, administratorul moșiilor lui Orlov-Davîdov a declarat: „contele nu va permite să se ridice pe pămîntul său construcții atît de nebunești".

Și cîte fapte de acest fel nu cunoaște istoria Rusiei! S-ar putea aminti zeci de proiecte interesante înmormîntate în cancelariile țariste, numeroase invenții de talent rămase doar în stadiu de proiect.

Octombrie 1917 a deschis poporului nostru largi posibilități de folosire a forțelor sale, iar poporul a început construirea lumii noi și luminoase, a lumii bucuriei și fericirii, înălțînd uzine și teatre, centrale electrice și locuințe. În fiecare zi gazetele aduc știri despre construcțiile celui de al cincilea cincinal. Programul de lucrări de o nemaiîntîlnită amploare trasat de Congresul al XIX-lea al partidului este transpus cu succes în viață.

Pe teme științifice

Zborul în spațiile cosmice

Dorința aceasta s-a născut în oameni foarte de mult. Asemenea călătorii extraordinare s-au întreprins și se întreprind, dar deocamdată numai în fanteziile romancierilor și a poeților.

Totuși, știința contemporană a făcut și în această privință pași mari spre împlinirea străvechiului vis omenesc: zborul interplanetar. Avioanele cu reacție sînt un preludiu în acest sens.

Academicianul A. Nesmeianov, binecunoscut savant sovietic, a și declarat în cuvîntarea pe care a rostit-o la sesiunea din Viena a Consiliului Mondial al Păcii, că „știința a ajuns la o atare situație, cînd a devenit realizabilă trimiterea unui stratoplan în lună, crearea unui satelit artificial al pămîntului".

Încă acum o jumătate de secol, învățatul rus K. E. Țiolkovski a fundat teoria zborurilor ce se pot săvîrși dincolo de limitele atmosferei pămîntului. Savanții sovietici continuă și dezvoltă această mosenire științifică însemnată. Cu treizeci de ani în urmă, astronauții sovietici au organizat prima dată în lume o societate de legături interplanetare, iar în 1927, la Moscova s-a deschis prima expoziție de modele și mecanisme pentru aparatele de zbor interplanetar.

Astăzi, duce o muncă intensă secțiunea de astronautică din cuprinsul Aeroclubului central al U.R.S.S. „V. P. Cikalov". Scopul de bază al acestei secțiuni este contribuția la realizarea zborurilor în spațiile cosmice și, deopotrivă cu aceasta, răspîndirea cunoștințelor de astronautică.

În toamna acestui an, se va organiza în Uniunea Sovietică o discuție științifică asupra posibilității de a se crea un satelit artificial al pămîntului și asupra condițiilor de zbor pe acest satelit.

Savanții arată că înfăptuirea zborului interplanetar trebuie căutată, în primul rînd, în progresul tehnicii aviatice. Astăzi, cum se știe, există avioane care zboară cu o iuțeală ce depășește viteza sunetului. Motorul reactiv este una din cele mai de seamă victorii ale științei contemporane.

Ca să iasă din atmosferă și să devină satelit al pămîntului, un aparat trebuie să zboare cu o viteză de 8 km. pe secundă, iar cu o viteză de 12 km. pe secundă, el poate ajunge pînă în lună. Aparatul cel mai rapid din zilele noastre este racheta, care atinge o iuțeală de cam 2 km. pe secundă și ajunge în zbor pînă la o altitudine de 400 km. De aceea, n-avem motive să ne îndoim că vor putea fi atinse și vitezele cosmice.

Constructorii sovietici se îndeletnicesc cu elaborarea unui tip de navă astrală, iar biologii studiază influențele pe care le vor exercita condițiile cosmice asupra echipajului astronavei. Alimentarea cu oxigen neconstituind o dificultate, problema de bază în această privință este hrana echipajului în timpul lungii lui călătorii și apărarea lui contra frigului cosmic. Este apoi chestiunea forței gravitații pămîntești, chestiune a cărei rezolvare o studiază acum savanții.

Un ajutor deosebit de important, care apropie mult de zilele noastre decolarea primei astronave, este dezvoltarea extraordinară a radiofoniei.

Savanții sovietici arată că, privit în general, zborul interplanetar (chiar un zbor pînă pe planeta Venus!) nu mai este cîtuși de puțin o chestiune din domeniul fanteziei, ci o realizare a zilelor de mîine.

Un nou antibiotic

Gazeta „Meditînski rabotnik" publică un articol de I. Halutin despre aplicarea cu succes în otorinolaringologie a preparatului antibiotic numit microcid, creat acum cîțiva ani de N. M. Pidoplicika și V. I. Bilai, colaboratori științifici ai Academiei de Științe a R.S.S. Ucrainene.

Microcidul are o mare rază de acțiune și s-a dovedit recent că are putere și asupra unor microbi rezistenți la penicilină.

Microcidul lichid este aproape incolor, bătînd slab de tot într-o nuanță de galben și are gust puțin acidulat. Preparatul nu-și pierde puterea de acțiune antimicrobiană pînă la o încălzire de 40—42°C, lucru important în tratamentul bolilor care dau febră mare.

Astăzi, însă, microcidul lichid se folosește numai ca medicament extern, pentru tratamentul rănilor recente, pentru arsuri, degerături, infecții purulente etc.

Puterea de acțiune a acestui preparat așa de simplu de întrebuințat a făcut pe medicul I. Haiutin și pe tovarășii săi de muncă să înceapă a-l folosi în tratamentul maladiilor de nas, gît și urechi, mai cu seamă în vindecarea inflamațiilor cronice purulente ale urechii mijlocii.

Unul din cazurile de vindecare, povestite de autorul articolului, este redarea auzului unui invalid din Marele Război pentru Apărarea Patriei. Pacientul suferea de o epitimpanită cronică bilaterală purulentă de natură traumatică (contuzionat în 1943). După un tratament local cu microcid, aplicat timp de 10 zile, bolnavul s-a vindecat complet. Însănătoșit, el și-a lepădat cornetul auditiv, de care pînă atunci nu se despărțea, putîndu-și folosi acum propriile urechi fără neplăcutul mijlocitor tehnic.

Cazurile vindecate cu microcid sînt numeroase și de natură diferite. Așa, de pildă, gargarismele cu microcid vindecă cu mult succes anghinele, amigdalitele etc.

Zi de odihnă

După o săptămînă de muncă rodnică, oamenii sovietici folosesc cu plăcere ziua de duminică pentru distracție și odihnă. Cele mai variate mijloace le stau la dispoziție pentru a și petrece folositor și plăcut această zi.

Sîmbătă seara Parcul de cultură și odihnă a uzinei „Krasnîi Viborjeț" din Leningrad primește miile de muncitori ai uzinei cu familiile lor. Se prezintă piesa „Cîrligul de călini" de Korneiciuk pusă în scenă de către colectivul cercului dramatic de amatori.

Înainte de începerea spectacolului, vizitatorii s-au plimbat pe aleele presărate cu nisip auriu, au admirat florile, s-au oprit în fața portretelor fruntașilor în producție expuse în centrul parcului. Oamenii muncii au vizitat cu interes toate colțurile parcului, minunat amenajate chiar de către dînșii.

Parcul este scăldat în mii de lumini. Muncitorii de la secția energetică au fixat treizeci de stîlpi noi, au reparat linia electrică veche și au instalat una nouă. Cei de la secția de transmisiuni au radiofocat parcul, alții au plantat copaci decorativi, flori.

Activiștii sindicali arată muncitorilor orășelul copiilor, expozițiile care vorbesc despre odihna de vară a muncitorilor și familiilor lor. Cu un deosebit interes sînt cercetate vitrinele închinate cercurilor artistice de amatori în care activează peste 700 de oameni.

...A început spectacolul. Oamenii muncii l-au urmărit cu multă însuflețire. În timpul pauzelor mulți îi felicitau pe actori pentru succesul obținut.

★

Duminica, chiar în primele ore ale dimineții, străzile Moscovei devin neobișnuit de animate. Foarte mulți locuitori ai Capitalei pleacă în împrejurimile orașului dornici să petreacă o zi plăcută la umbra copacilor bătrîni, să se plimbe cu barca sau cu bicicleta.

În golful Tinereții de pe canalul Moscova s-au adunat peste 2.000 de oameni. Mulți au sosit aici încă de sîmbătă seara. Au întins corturile, au aprins focuri vesele, iar noaptea și-au petrecut-o în discuții și cîntece.

A doua zi, golful Tinereții a adăpostit întreceri sportive de masă.

Cursele de ștafetă stîrnesc un mare interes. Ele se desfășoară în cîteva etape: o cursă ciclistă și organizarea unui bivuac... Regulamentul concursului prevede ca timpul să fie cronometrat de la plecare și pînă în clipa în care apa începe să fiarbă în ceaunul de pe foc.

Totul este gata. Frînghiile, mingile, pachetele cu alimente au fost așezate în bărci. Iuri Stepanenko, șeful expediției, dă comanda de plecare. În aceeași clipă, șase perechi de vîsle încep să lovească ritmic suprafața apei...

Sînt comsomoliștii de la secția mecanică a uzinei „Forța motrice a revoluției", care au organizat într-o duminică o excursie pe minunatul fluviu Volga. După ce au parcurs vreo șapte km, au poposit pe o insulă, unde au luat o gustare la umbra salcîilor pletoase și au jucat volei. Apoi, au plecat cu toții să viziteze munții Mohov — loc favorit al turiștilor

La uzină s-au ivit în ultimul timp atît de mulți amatori de excursii încît bărcile au devenit neîncăpătoare. De aceea, comsomoliștii au hotărît să repare șalupa cea veche. În prezent, pe „șantier", munca e în toi.

— Vara aceasta vom face o plimbare pe Volga și Oka în șalupa noastră — spun cu mîndrie comsomoliștii uzinei

★

O duminică deosebit de călduroasă. Nikolai Pavlovici Sadov, șofer la Institutul de transport fluvial din Gorki, a plecat dis-de-dimineață la grădina sa. În împrejurimile orașului se află numeroase grădini ale muncitorilor.

Nikolai Pavlovici a primit un lot de pămînt situat pe un povîrnîș abrupt, unde are posibilitatea să cultive tot ce vrea: începînd cu mure și terminînd cu viță de vie. Pe un teren destul de mic, horticultorul amator reușește să obțină cele mai variate culturi. În partea de sus a grădinii pot fi văzuți vreo douăzeci de meri, puțin mai jos minunatul vișin din specia Gorbatov, cu fructe mari, pietroase, de culoare roșu închis.

Soferul Sadov a dus la bun sfîrșit muncile principale de primăvară în cursul duminicilor anterioare. Dar și acum are mult de lucru: trebuie să plivească, să dună aracii în vie și cîte altele.

Anul trecut grădina i-a dat prima recoltă. Nikolai Pavlovici a adunat aproape trei puduri de zmeură, coacăze

A înserat. Ziua de odihnă a luat sfîrșit, însă oamenilor muncii le vine greu să se despartă de poiana umbroasă, unde au petrecut atît de bine. Iată-i admirînd cu toții dansul plin de voioșie executat de o studentă.

mure etc. Dulceață a avut din belșug un an întreg. Anul acesta, Sadov speră să obțină o recoltă și mai bogată.

★

În centrul așezării muncitorești „Frunze" se înalță o clădire mare, împrejmuită de plopi și sălcîmi tineri; este așezată pe un deal și poate fi văzută din toate părțile. Cu toate că este denumită „Casa laminatorului", în camerele sale confortabile locuiesc turnătorii, oțelari, strungari, lăcătuși, mecanici. E căminul tinerilor muncitori de la uzina metalurgică „Petrovski".

...S-a lăsat seara deasupra așezării muncitorești, iar în orășelul sportiv — amenajat de cei de la „Casa laminatorului" — întrecerile continuă și la lumina electrică. Dar iată că la megafon se anunță „Începem seara de dans". Tinerii metalurgiști au oaspeți: muncitori și muncitoare de la uzinele „Lenin" și „Kalinin". Deasupra așezării muncitorești plutesc acordurile melodioase ale unui vals. Pe estrada de dans au apărut numeroase perechi de dansatori.

Consiliul colțului roșu a organizat, nu de mult, o excursie prin locurile istorice ale orașului, în pădurea Orlov și în insulele din apropiere. Și cu acest prilej, tinerii metalurgiști de la „Petrovski" au petrecut de minune.

★

În ultimii ani șoselele Uniunii Sovietice sînt străbătute cu deosebire duminica, de mii de automobile ale oamenilor muncii.

Lacul Sartas, este locul favorit de odihnă al celor din Sverdlovsk. În fiecare duminică pot fi întîlniți aici muncitori și funcționari de la Uralmașzavod, de la uzina Verh Isețki, veniți cu automobile și motociclete proprii. Unul din cei mai bătrîni locuitori ai orașului, pensionarul Nikolai Vasilievici Zavadski este și el un pasionat al sportului automobilistic. În fiecare duminică, el se repede cu automobilul său pînă la lacul Sartas, bucurîndu-se din plin de frumusețile naturii.

...Împrejurimile Vorosilovgradului. Șoana automobilelor pe drumurile regiunii nu conține toată ziua de duminică. Sute de mineri care lucrează la trustul Krasnodonugol sînt proprietarii le automobile „Pobeda" și „Moskvici", care împînzesc în această zi locurile pitorești ale regiunii.

În automobile confortabile familiile minerilor își vizitează rudele aflate în regiune, localitățile mai însemnate, poposesc în grădinile din vecinătatea orașului.

Dramaturgul și teatrul

Articol scris pentru „Veac nou"
de B. ROMAȘOV

Legătura creatoare a dramaturgului cu teatrul este specifică artei sovietice. Arta sovietică dezvoltă această tradiție care-și are rădăcinile în trecutul teatrului rus. Încă marele actor rus, M. S. Șcepkin, prietenul lui Gogol, afirma că: „ideile autorului trebuie să fie ideile actorului". Între actorii înaintați ai teatrului rus prerevoluționar și între dramaturgii progresiști ai aceluiași timp se stabiliseră legături strînse de creație, bazate pe comunitatea concepției realiste despre artă, despre rolul ideologic-educativ al teatrului, adică al acelei „catedre de pe care se poate face bine oamenilor" (N. V. Gogol).

E de ajuns să dăm ca exemplu legăturile dintre A. N. Ostrovski și minunatul actor al Teatrului Mic, Prov Sadovski. Elementul nou pe care l-a adus în teatru dramaturgul: chipurile și ideile de mare prospețime, credința în forțele poporului — a fost susținut totdeauna de cei mai buni actori ruși care au sprijinit dezvoltarea literaturii dramatice progresiste. Teatrul Mic urmează cu grijă îndemnurile lui Șcepkin cu privire la legăturile dintre actori și dramaturgi. Teatrul de Artă din Moscova nu s-a mulțumit să-și însușească doar aceste tradiții, ci le-a pus la baza activității lui creatoare.

O scenă din actul întîi al piesei „Torent de primăvară" de I. Cepurin, jucată pe scena Teatrului Central al Armatei Sovietice din Moscova. Discuția celor două prietene — Gali — artista L. Kasatkina și Kati — artista T. Pivovarova.

Numele lui A. P. Cehov și A. M. Gorki sînt legate indestructibil de istoria minunatei arte a acestui teatru. Întemeietorii lui — genialul regizor reformator K. S. Stanislavski și V. I. Nemirovici-Dancenko — au contribuit pe toate căile la întărirea relațiilor strînse ale teatrului cu literatura din acel timp. Nu în zadar K. S. Stanislavski, creatorul vestitului sistem de joc actoricesc, considera tot atît de importantă pentru creația actoricească și pentru spectacol dezvăluirea profundă a ideii operei dramatice, dezvăluirea tuturor posibilităților aflate în ea. „Căile creatoare ale actorului și poetului sînt paralele și aproape una de alta" — arăta Stanislavski. Această afirmație stă la baza „sistemului" creat de el.

Tînăra dramaturgie sovietică a adus în teatru chipuri proaspete de oameni ai epocii sovietice, a adus ideile luptei pentru viitorul comunist. Varietatea genurilor de artă se acordă cu varietatea manierelor dramatice individuale ale scriitorilor.

Bogăția de stiluri literare din literatura dramatică sovietică se vede și din faptul că se disting, prin maniera lor de creație, piesele satirice ale lui Maiakovski de drama istorică revoluționară a lui Trenev, patosul eroic al „Tragediei optimiste" de V. Vișnevski, de comedia romantic-revoluționară „Slava" de Viktor Gusev, măiestria dramei de finețe psihologică a lui Leonid Leonov de dramaturgia lui Konstantin Simonov. Dramaturgia sovietică s-a născut în toată puterea cuvîntului în teatru, unde tinerii dramaturgi își aduceau piesele pătrunse de respirația caldă a contemporaneității. E greu de imaginat apariția unor opere ca „Liubov Iarovaia" de Trenev, „Trenul blindat" de V. Ivanov, „Uraganul" de V. Bill-Beloțerkovski și altora fără prealabila legătură cu teatrele (Teatrul Mic, M.H.A.T., Moscovit) care au participat activ la realizarea lor scenică.

E greșit să credem că apariția pieselor noi, ca rezultat al colaborării dintre dramaturg și teatru, poate servi drept dovadă a cîne știe cărei slăbiciuni a dramaturgiei sovietice. Nicidecum! Sarcinile mari de creație aflate în fața dramaturgiei și teatrului din epoca socialismului cereau căutarea de noi forme, impuneau participarea colectivă a artiștilor la marea artă a teatrelor. Acest lucru nu stînjenea afirmarea măiestriei individuale în dramaturgie. Bunăoară, „Liubov Iarovaia" de Trenev, socotită drept una din creațiile clasice ale dramaturgiei sovietice, a fost creată de autor în strînsă colaborare cu Teatrul Mic, însă opera poartă în întregime amprenta manierelor realiste individuale ale autorului, priceperea de a crea caractere populare vii, de a folosi o limbă mustoasă și bogată de umor și de patetism. Același lucru se poate spune și despre „Trenul blindat" a lui V. Ivanov, scrisă de autor după povestirea sa cu același titlu. Se înțelege că arta M.H.A.T.-ului și a părinților regizorale a lui Stanislavski au constituit un impuls puternic pentru scriitor. Dar acest lucru nu i-a scăzut stilul artistic individual, manierele sale literare originale.

Uneori, dramaturgii tineri aduceau la teatru notații fugare, schițe legate prin aceeași idee, observații scoase din viață și creau spectacolul împreună cu regizorul și actorii. Așa s-a petrecut, de pildă, cu unele piese ale lui N. Pogodin create în colaborare strînsă cu regizorul Alexei Popov („Ritm", „Prietenul meu", „Poemul toporului"). Dar tocmai într-aceasta constă specificul dramaturgiei noi, care nu nimicește manierele caracteristice ale creației artistului ca urmare a contactului cu teatrul, ci mai curînd teatrul vede în piesă reflectarea realității însăși și trăiește împreună cu autorul în numele aceloraș năzuințe sociale și artistice. Teatrele sovietice au devenit o școală de creație a noii dramaturgii și în acest sens fiecare teatru se străduia să atragă anume pe acei scriitori care se aflau mai aproape de maniera lui creatoare. Această legătură vie cu dramaturgii este cultivată neîncetat. Cu cît e ea mai puternică, cu atît e mai rodnică înrîurirea pe care o exercită asupra repertoriului cutărui sau cutărui teatru. Așa, de exemplu, cunoscutul regizor A. Popov, de la Teatrul Central al Armatei Sovietice, caută mereu să atragă spre teatru forțe scriitoricești noi.

Teatrul Mic și regizorul lui principal K. Zubov sînt și ei tot așa de primitori în ce privește autorii tineri. Pe scena acestui teatru, care este unul dintre cele mai vechi, s-a jucat comedia lui A. Sofronov „Caracter moscovit", bucurîndu-se de prețuirea publicului, iar de curînd a fost pusă în scenă drama tînărului dramaturg A. Salinski, „Primejdiosul tovarăș de drum", care dezvăluie problema acută a vigilenței și profilul moral al omului care construiește comunismul. Fără îndoială, colectivul Teatrului Mic și regizorii lui au ajutat mult pe autori să-și ridice măiestria.

Trebuie spus însă că teatrele nu știu totdeauna să surprindă particularitățile realizării scenice ale cutărei ori cutărei piese și nu totdeauna măiestria unui tînăr dramaturg corespunde nivelului scenic al artei teatrului. Acum, e dusă cu mare insistență lupta pentru ridicarea măiestriei dramaturgiei sovietice în raport cu cerințele crescute ale spectatorilor. Ultima perioadă se caracterizează prin apariția unor piese proaspete și luminoase ca „Fără a spune pe nume", de V. Minko „Ghioceii" de L. Dmiterko; autori încercați și consacrați de multi prin opera lor au apărut și ei cu lucrări noi, interesante: A. Arbuzov a scris piesa „Anii peregrinărilor", unul din cei mai virstnici dramaturgi sovietici, B. Lavrenev, a realizat piesa „Lermontov" iar Serghei Mihalkov a scris vodevilul satiric „Racii".

Partidul și poporul susțin pe toate căile dezvoltarea tuturor genurilor dramatice, de la vodevilul plin de veselia vieții pînă la marea tragedie. Cu fiece zi, cresc cerințele pentru ridicarea nivelului măiestriei, pentru mai multă profunzime, pentru veridicitate realistă în dramaturgie. Se duce o luptă intensă împotriva teoriei lipsei de conflict.

Rolul important în dezvoltarea dramaturgiei sovietice îl au nu numai organizațiile de creație ci și teatrele înseși care au la dispoziție posibilități mari în ce privește alegerea repertoriului, comandarea de piese, atragerea autorilor. Cresc forțele tinere ale dramaturgiei, care sînt nevoia unei susțineri din partea teatrului, și vin la teatre regizori și actori noi, care caută piese pentru a-și manifesta posibilitățile creatoare, pentru a răspunde cerințelor poporului. De educarea tinerilor dramaturgi se ocupă în bună măsură organizațiile de creație ale Uniunii Scriitorilor, Institutul de Literatură „Gorki", dar în primul rînd cele mai mari teatre sovietice, de a căror energie, atenție și pricepere de a atrage pe dramaturgi depinde în mare măsură avîntul artei teatrale sovietice.

Legătura între teatre și dramaturgie este o condiție importantă pentru dezvoltarea și de aci înainte a literaturii dramatice. În strînsa colaborare a dramaturgilor și teatrelor, a artiștilor cuvîntului și a artiștilor scenei, stă „cheia fermecată" care deschide porțile celor mai bogate posibilități pentru înflorirea artei teatrale.

CADNET CULTURAL

Scriitorul și cititorii săi

Un articol de fond dintr-un număr recent al periodicului „Literaturnaia gazeta" se ocupă de problema importantă a raporturilor dintre scriitorul sovietic și cititorii săi.

Arătînd că nicăieri în lume scriitorii nu au un cititor atît de pretențios și sensibil, atît de exigent și de atent ca în U.R.S.S. și că nici o altă literatură nu e atît de legată de interesele poporului ca literatura sovietică, articolul atrage scriitorilor luarea aminte asupra trebuinței de a asculta și mai serios glasul cititorilor, acum, în preajma celui de al doilea Congres al scriitorilor sovietici.

Articolul se referă la mile de scrisori ale cititorilor, trimise la reviste, ziare și edituri, la însemnările din registrele bibliotecilor — care, toate, arată interesul cititorilor față de literatură și trebuie să constituie un ghid pentru scriitori.

Deosebit de importante, fundamentale pentru dezvoltarea artistică a unui scriitor, după cum arată „Literaturnaia gazeta", sînt și trebuie să continue a fi discuțiile largi, consfătuirile scriitorilor cu cititorii lor.

Cărți noi ce vor apare în U.R.S.S.

Editura „Goslitizdat" anunță că va publica în cursul anului 1955 o seamă de cărți noi sau reeditări, din literatura clasică rusă și străină, ca și din literatura sovietică.

Astfel, se află în pregătire o nouă culegere completă din operele lui A. Herțen și o ediție din operele lui Gleb Uspenski (fiecare ediție în cîte opt volume). Vor apare, de asemenea, culegeri ale operelor lui Taras Șevcenko (în 5 volume), A. Serafimovici, (în 6 volume), ale lui N. Ostrovski (în 3 volume) și ale lui M. Șolohov (în 6 volume).

Dintre clasicii altor literaturi vor apare, în 8 volume, operele scriitorului ceh A. Jrasek, și în 5 volume operele scriitorului polonez Boleslaw Prus. Se va continua publicarea celor-lalte volume din operele (a căror editare a început pînă acum) scriitorilor V. Korolenko, D. Mamin-Sibireak, Vs. Vișnevski, V. Vasilevskaia Vilis Lațis.

Afară de aceste ediții complete, editura are în planul ei tipărirea de opere alese (cu totul peste patruzeci de ediții diferite), într-un volum, în două sau în trei, printre altele, din următorii scriitori: S. Aksakov, K. Batiușkov, A. Blok, V. Garșin, F. Dostoevski, Skitalet, A. Malișkin, I. Ianovski, Julius Fucik, Bret Harte, și alții.

Se vor edita, tot astfel, cîteva antologii.

În planul editurii sovietice ocupă un loc de seamă pentru anul viitor literatura țărilor de democrație populară. Cărțile tipărite vor depăși tirajul de 2.500.000 exemplare.

Din literatura occidentală, vor apare următoarele opere: „Prințesa Babilonului" de Voltaire, „Casa rece" de Dickens, „Consuelo" de George Sand, „Decameronul" lui Boccaccio, pamfletele lui J. Swift, o seamă de nuvele de Heinrich și Thomas Mann, poveștile lui H. C. Andersen, și basmele fraților Grimm, „Peripețiile bravului soldat Schweig" de Jaroslav Hasek, „Regii și varza" de O. Henry, „O lume pierdută" și „Cîinele din Basckerville" de Conan-Doyle.

Noi construcții culturale

În toate colțurile Uniunii Sovietice se află teatre, cinematografe, case de cultură, muzee și biblioteci. Statul sovietic are o permanentă grijă pentru creșterea numărului acestor lăcașuri de cultură, pentru îmbunătățirea lor. În acest an peste 300 milioane ruble au fost investite în noi construcții culturale. O atenție deosebită se acordă cinematografiei și de aceea se duce o muncă intensă pentru îmbunătățirea producției tehnice de bază. În același timp se mărește numărul întreprinderilor de copiere a filmelor. La Moscova se construiește o fabrică de copiere în masă a filmelor în culori, iar la Odessa și Leningrad uzine de fabricare a aparatelor mecanice necesare cinematografiei. Se construiesc anul acesta 127 cinematografe cu 43.000 de locuri și au fost puse în funcțiune peste 2000 de instalații cinematografice staționare în raioane și sate. În diferite regiuni ale țării se clădesc peste 25 de teatre și săli de concert. În Kazan și Celeabinsk se vor deschide noile teatre de operă și balet.

Pentru a ține pas cu cerințele cititorilor este nevoie de o creștere a numărului de centre poligrafice. Lucrul acest lucru în seamă, s-a pornit la construirea de noi combinate poligrafice, ca cel de la Kalinin, de la Iaroslavl și Saratov care dau țării milioane de cărți și manuale, din Minsk, Rostov pe Don și din alte orașe. Rețeaua de librării crește neîncetat. Dacă în 1952 au luat ființă 138 librării și 86 de chioșcuri, iar în anul 1953, 153 librării și 183 chioșcuri, în acest an numărul librăriilor crește cu 200. Iar spre sfîrșitul anului, oamenii muncii vor mai primi încă 155 case de cultură și cluburi, 41 biblioteci, 13 muzee și 5 parcuri zoologice.

Literatura și folclorul

Într-un recent articol, criticul literar V. Perțov se ocupă de legăturile dintre opera unor scriitori și creația populară.

Criticul face întîi o trecere în revistă a părerilor scriitorilor clasici ruși despre însemnătatea creației populare orale.

Articolul arată o seamă de lipsuri în unele monografii critice (de exemplu, aceea a lui Kornei Ciukovski despre măiestria lui Nekrasov) anume cu privire la această problemă, menționînd că mulți scriitori s-au alimentat din plin de la izvoarele creației populare

V. Perțov dă cîteva pilde cînd marele poet democrat-revoluționar Nekrasov s-a inspirat din folclor, prelucrîndu-l sau scriind în spiritul creației populare. Tot așa, în ce-l privește pe Maiacovski.

Alt scriitor asupra căruia insistă Perțov, este marele artist sovietic al cuvîntului, povestitorul din Urali, Pavel Bajov, autorul cunoscutelor basme. Criticul povestește episodul interesant al primului contact cu aceste basme, de adîncă esență folclorică. Citind poveștirile lui Bajov, le-a crezut întîi culese din circulația orală (cum susținea, de altfel, cu modestie, însuși autorul lor); dar cunoscîndu-l pe Bajov și întreținîndu-se cu el a sezisat, dincolo de autoinițiatarea modestă de „folclorist", pe un mare artist care, întemeiat pe talentul său și pe o admirabilă cunoaștere a folclorului din Urali, creează pe cont propriu, generalizîndu-și observațiile.

Subliniind indeobște bogăția izvorului nesecat folcloric, criticul arată puterea pe care o dobîndesc scriitorii care își întemeiază, într-un fel sau altul — opera proprie pe experiența, pe arta creației populare, pe care nu o imită, ci o dezvoltă în concordanță cu propria lor personalitate creatoare, cu timpul și cu societatea în care trăiesc.

Articolul se termină cu această concluzie ce subliniază, potrivnic imitațiilor neartistice, valoarea adevărată inspirată din folclor. „Dacă folclorul este o mărturie a însușirilor poporului, un adevărat sprijin în folclor își găsește numai un talent autentic".

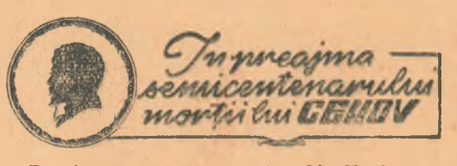

Declarațiile scriitorului K. Fedin, președintele Comitetului pentru comemorarea lui Cehov

„Literaturnaia gazeta" publică declarațiile scriitorului sovietic K. Fedin, președintele Comitetului unional pentru organizarea semicentenarului morții marelui scriitor rus Anton Cehov.

Vorbind despre răspîndirea operei cehoviene în U.R.S.S., Fedin a arătat că tirajul ei total a ajuns la 40.000.000 exemplare, cărțile lui Cehov fiind traduse pînă acum în 68 de limbi.

Cititorii sovietici, arată Fedin, cer mereu ediții noi. Iată de ce s-a luat hotărîrea tipăririi unei noi ediții a operelor lui Cehov, în 12 volume, cu un tiraj de 200.000 exemplare.

Piesele marelui scriitor sînt o avuție permanentă a scenelor sovietice. Anul acesta, teatrele sovietice vor pune în scenă 30 de spectacole noi cu operele dramatice ale lui Cehov (piese și dramatizări de schițe).

Se turnează, de asemenea, două filme documentare.

Pe lîngă acestea, numeroase expoziții, punerea la punct a Casei-muzeu din Taganrog, conferințe și prelegeri populare, sesiuni științifice, spectacole vor veni să întregească această largă manifestare pentru comemorarea morții unuia dintre cei mai mari artiști ai cuvîntului scris.

Afișe, albume, cărți poștale ilustrate

Cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la moartea lui A. P. Cehov, editura Izoghiz din Uniunea Sovietică a tipărit o serie de lucrări cu privire la viața și creația marelui scriitor. S-a aranjat și o expoziție de afișe cu texte și ilustrații. S-au tipărit două albume: „Ilustrațiile Kukriniksîlor la povestirile lui A. P. Cehov" și „Cehov în teatru". În primul album sînt desene noi, care nu se găsesc în cărțile editate de „Goslitizdat" și viniete originale. În prefață, N. Sokolov vorbește despre munca depusă de desenatorii Kukrîniksî la aceste ilustrații. Al doilea volum conține 278 de ilustrații colorate care înfățișează cele mai bune scene din piesele cehoviene. Albumul se deschide cu portretul lui Cehov, gravură în lemn, executată de E. Goleahovski. Articolul introductiv al albumului este scris de N. Gorciakov.

A apărut de asemenea a doua ediție ilustrată a unui scurt ghid al Casei-muzeu Cehov din Ialta. În acest ghid sînt incluse și desenele lui S. Cehov și articolele surorii scriitorului, M. P. Cehova.

Afară de acestea, va apare seria de 32 cărți poștale ilustrate „Prin locurile unde a trăit Cehov" de M. Alpert; seria se deschide cu portretul lui Cehov, executat de pictorul O. Braz. Va fi reprodus și portretul scriitorului lucrat de pictorul I. Sokolov și gravura în lemn „Gorki și Cehov la Ialta", de M. Poliakov.

Cehov pe ecran

Studioul de filme documentare din Moscova a pregătit o nouă producție: filmul „Cehov", turnat în regia lui S. Bubrik. Filmul reflectă o serie de etape principale din viața și creația clasicului literaturii ruse

Filmul oglindește diferite aspecte din viața scriitorului, călătoriile pe care le făcea, excursiile prin Siberia, drumul pînă în Sahalin etc.

Cineaștii sovietici au întreprins expediții în aceste locuri, în vederea filmării, aducînd în fața milioanelor de oameni și căsuța în care a locuit Cehov într-o călătorie mai lungă a sa, căsuță care se păstrează și astăzi. În film apar și o serie de documente ale lui Cehov, fotografii, carnetele cu notițe manuscrise cu corecturi.

Un loc important în film îl ocupă perioada în care scriitorul a locuit la Ialta.

În fața spectatorilor vor apare de asemenea personaje din operele cehoviene: „Omul din cutie", „Nunta", „Jubileul" precum și fragmente din piesele „Livada cu vișini" și „Trei surori".

Plastica rusă și sovietică la Muzeul de Artă al R.P.R.

Deschiderea expoziției de artă rusă și sovietică în sălile Muzeului de Artă al R.P.R., constituie un eveniment artistic remarcabil. Dintre lucrările clasicilor ruși, în expoziție figurează pînze deosebit de valoroase. De pildă, sînt două remarcabile portrete, vii și expresive: „Portret de bărbat" și „Portret de femeie" ale lui V. A. Tropinin. La seria portretelor se mai adaugă și tablourile lui V. A. Serov „Portret de femeie" și „Fata cu piersici" — ultimul fiind o copie după original, lucrată de S. I. Babkin — cel al lui N. D. Kuznețov intitulat „Mania", sau „Cerșetorul" lui K. V. Lemoh, tablou din care se desprinde o notă caldă de umanism și înțelegere adîncă a vieții.

Un loc deosebit îl ocupă și cele cîteva lucrări ale lui I. E. Repin. Printre ele avem o reușită copie făcută de K. A. Feodorov la tabloul ce-l înfățișează pe L. N. Tolstoi stînd pe un scaun cu cartea în mînă, apoi chipul unui egumen „Părintele Vasile" și o schiță ilustrativă la povestirea lui Tolstoi „Cu ce trăiesc oamenii" prin care e demascată suferința și mizeria maselor exploatate de țarism.

Printre peisagiștii celei de-a doua jumătăți a sec. XIX un loc de frunte îl ocupă tablourile marine, dramatice și impresionante, ale lui I. B. Aivazovski. Două din ele, purtînd același titlu: „Naufragiul", înfățișează aspecte din ultimele sforțări ale oamenilor de a se salva de furia valurilor deslănțuite. Frumusețea cîmpiilor, a satelor rusești, e zugrăvită într-un chip minunat de penelul lui I. I. Levitan în pînzele „Peisaj de țară" și în „Toamna de aur" (copie executată de I. Ciuronov). Printre lucrările de sculptură din această perioadă se numără cele două figuri puternic individualizate „Mefisto" și „Cronicarul Nestor" ale lui Antokolski.

Expoziția cuprinde un număr mai bogat de lucrări pe diverse teme din perioada sovietică. Astfel, figurează în expoziție cunoscuta lucrare a sculptorului I. Șadr „Bolovanul, arma proletariatului" și tabloul maestrului B. Ioganson „Interogatoriul comuniștilor", ambele reprezentînd figura tipică, hotărîtă și neînfricată a comunistului

S. CIUIKOV — „Fiica Kirghiziei sovietice"

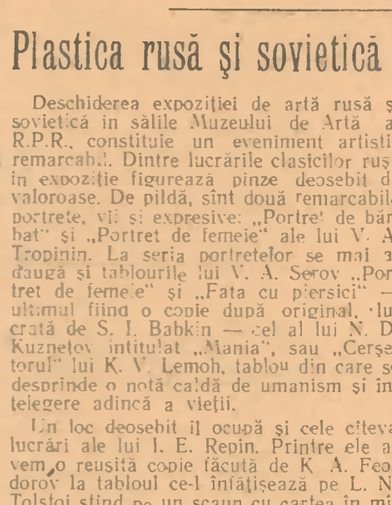

I. ȘADR — „Bolovanul, arma proletariatului"

Tema Marelui Război pentru Apărarea Patriei este și ea oglindită printr-o serie de lucrări de sculptură și grafică de șevalet. Se remarcă chiar de la intrare statuia neînfricatei Eroine a Uniunii Sovietice, Zoia Kosmodemianskaia, executată de sculptorul M. Manizer, lucrările lui P. Baranov din ciclul „Stalingrad", lucrarea lui N. Bogatkin „Trupele sovietice la Berlin", cît și bustul eroului aviator N. Gastello, lucrat de A. Bembel.

Chipul nemuritorului Lenin și al marelui său continuator Stalin, sînt oglindite în lucrările lui I. Brodski și P. Vasiliev, precum și în lucrările lui P. Malkov, N. Tomski, A. Gherasimov.

Avîntul muncii pașnice și creatoare a poporului sovietic după încetarea războiului ne este înfățișat prin copia sculpturii-simbol a sculptoriței V. Muhina, „Muncitorul și colhoznica". Viața liberă și plină de lumină a popoarelor din U.R.S.S. este oglindită și în pînza pictorului S. Ciuikov: „Fiica Kirghiziei sovietice".

Graficienii sovietici prezintă la un înalt nivel artistic numeroase portrete, figuri dragi poporului sovietic. Printre acestea numărăm portretul fabulistului I. A. Krilov de P. Alcakrinski, cel al lui M. Gorki de I. Sokolov, al lui N. D. Zelinski de G. Vareiski, portretul lui A. Gherasimov, pictor al poporului din U.R.S.S., de M. Rodianov s. a.

Expoziția este întregită cu vitrine în care sînt expuse obiecte de ceramică rusească din sec. XIX. Statuetele de țărani, precum și obiectele lucrate artistic, căni, cești, vase, servicii pentru ceai, etc., uimesc prin coloritul lor, prin bogăția și varietatea ornamentelor decorative, prin finețea cu care sînt executate.

Gh. POENARU

Vocație

Casa de cultură poartă numele lui Ilici. Pe una din uși este o tăbliță „Clasa de pian". Peste note stă aplecat un băiat bine legat, de statură mijlocie. Alături de el, un bărbat de vreo cincizeci de ani. Are părul cărunt, dar fața lui expresivă este încă plină de tinerețe.

Deodată, îl oprește pe cel care cîntă și așcază el însuși la pian.

— Închipuie-ți că de undeva din depărtare, vin oameni. Zgomotul pașilor abia se aude. Oamenii se apropie...

Muzica răsună tot mai puternic, în ritmul mersului.

— Iar acum trebuie să redai forța, energia coloanelor în marș!

Sunetele cresc, atingînd culmea... Coloanele trec. Curînd ultimul sunet se stinge în tăcere, ca un ecou.

— Ai înțeles?

Tînărul dă din cap. Fața lui este serioasă și încordată. Își pune din nou mîinile pe claviatură.

...Ultima însemnare în caietul de lucrări pentru acasă a fost făcută. Lecția a luat sfîrșit. Bărbatul cu părul cărunt închide capacul pianului și se îndreaptă spre fereastră, s-o deschidă. Privirea lui îmbrățișează grădina, terasamentul, clădirile fabricii. Totul, pînă la cel mai neînsemnat amănunt îi este aici cunoscut și drag. Lucrează doar de douăzeci și trei de ani la uzina „Elektrosila".

Lui Boris Nikolski muzica i-a fost dragă încă din copilărie. De pe atunci visa el să devină muzician. Dar tatăl său, vechi muncitor-modelar, avea în această privință convingerile sale proprii: meseria hrănește numai atunci cînd oamenii fac lucruri trainice — strunjesc metale sau zidesc case. Ce despre muzică, asta e o îndeletnicire boierească...

Abia după revoluție, cînd bariera care despărțea arta de popor s-a prăbușit, Nikolski a izbutit să se ocupe de muzică. A fost însă nevoie de ani și ani de muncă pentru a dobîndi măiestria...

Boris Ivanovici s-a angajat muncitor la fabrica „Elektrosila". El a privit aici noile hale uriașe, puternicele mașini-unelte care măsoară metri întregi în toate direcțiile. La punctul lor de comandă trebuie să te urci pe o scară, întocmai ca pe puntea de comandă a unui vas. Flăcările albastre ale sudurii sclipeau orbitor. Macaraua cobora pe placa de montaj corpurile unor mașini uriașe, clocotitoare, Nikolski își dădu seama că nu va mai pleca niciodată din acele locuri. El îndrăgi uzina. Patima lui rămăsese ca și înainte muzica, cu care se îndeletnicea în fiecare seară. Acum, însă, el dorea să apară în public chiar aici, la uzină, înaintea oamenilor cu care muncea cot la cot.

Veni și ziua cînd Nikolski dădu pentru ei primul concert, pe care îl transmise și stațiunea de radioamplificare a uzinei. Numele său deveni repede cunoscut prin ateliere. La stația de radioamplificare începură să sosească „comenzi".

Nikolski era rugat să cînte din Ceaikovski, Rahmaninov, Chopin.

Boris Ivanovici vedea cît de mult îi atrage muzica pe oameni. Cînd se așeza în fața pianului de la club, era înconjurat de mulți tovarăși, gata să-l asculte ceasuri întregi. Mai des decît alții venea comsomolistul Taburkin. El vorbi odată cu Nikolski și-i împărtăși dorința arzătoare de a învăța să cînte la pian. Boris Ivanovici îi privi mîinile puternice, deprinse cu munca fizică. Puteavor ele oare să dobîndească agilitatea și flexibilitatea necesare pianistului? La orice școală muzicală el ar fi fost respins. Dar de muzică n-au nevoie numai acei care se pregătesc să devină profesioniști!...

În curînd la Casa de cultură se deschise o clasă de pian. I se propuse lui Nikolski s-o conducă. Copii și adulți, muncitori și ingineri ai uzinei „Elektrosila", deveniră elevii săi. Taburkin veni printre cei dintîi să ia lecții. Boris Ivanovici îi acordă o atenție deosebită. Îi alegea bucăți ușoare, după puterile lui, își îmbărbăta elevul în toate chipurile atunci cînd nu putea birui vreun pasaj mai greu. Taburkin era tot mai mult cucerit de muzică. La Filarmonică se organiză un cerc de muncitori iubitori de muzică. Taburkin începu să-l frecventeze. El învață să se orienteze în operele serioase, să aprecieze măiestria interpreților.

Apoi Taburkin plecă la armată. Peste cîteva luni la Casa de cultură sosi o scrisoare.

„Noroc, Boris Ivanovici, și voi toți elevii clasei de pian! În trecutul meu am avut de îndurat multe greutăți. N-am cunoscut dragostea de mamă, nu știam să visez. Lecțiile urmate la clasa de pian au adus pe nesimțite mari transformări în viața mea. Ele mi-au imblînzit caracterul. Și dacă n-am izbutit să stăpînesc în totul instrumentul, am devenit cel puțin un propagandist al culturii muzicale. Și acesta este un lucru mare".

Nikolski citea cu emoție scrisoarea. Da, înseamnă mult să pui la îndemîna maselor o muzică minunată...

Pe scena marii săli a Casei de cultură luase loc orchestra uzinei. Solista, Tatiana Grigorieva, șef-constructor al secției tehnologului-șef, intră și se așeză la pian. Boris Ivanovici stătea pe un scaun mai în fund. Trăia clipe de emoție pentru eleva lui. Ce greu este concertul pentru pian și orchestră al lui Grieg, pe care trebuie să-l cînte ea! Cînd însă răsunară primele măsuri, lui Nikolski i se luă o mare greutate de pe inimă. Putea să nu-i fie teamă. Tatiana cînta minunat și comunica sălii cu subtila expresivitate a adevăratului artist, muzica luminoasă, diafană, a lui Grieg.

...În anii grei ai războiului inginerul Nikolski continuă să muncească la fabrică, adesea sub bombardamentul inamicului. Războiul se sfîrși. Uzina începu din nou să lucreze. Casa de cultură se redeschise, în sfîrșit. Din nou aveai prilejul să te ocupi de clasa de pian. Veni la dînsul eleva Liusia Bikova. Boris Ivanovici îi încercă auzul și memoria muzicală. Fetița nu avea poate aptitudini deosebit de dezvoltate. Dar Nikolski văzu că avea dorința de a cînta și că ascultă cu nesaț muzica. Aceasta înseamnă ceva, se gîndi el, iar aptitudinile se vor dezvolta poate mai tîrziu. Luă hotărîrea s-o primească pe fetiță în clasa lui. La început ea cînta melodii ușor de învățat și de ținut minte. Treptat, auzul și memoria muzicală i se dezvoltară. Cîntă la un concert, apoi la o circumscripție în fața alegătorilor, apoi la concursul raional al artiștilor amatori. Într-un cuvînt, cîntă în fața celui mai diferit public și întotdeauna cu succes.

Copiii celor de la „Elektrosila" executau melodii de Ceaikovski, Schumann, cei mai în vîrstă ascultau și erau și ei atrași de pian.

Aleksandr Sergheevici Eremeev, cunoscutul constructor de hidrogeneratoare, laureat al Premiului Stalin, veni la Nikolski urmîndu-și fetițele Galina și Rogneda și îl întrebă nehotărît: „N-o fi oare prea tîrziu să încep acum cînd pe umerii mei apasă aproape o jumătate de veac?" Trecură cîțiva ani și el deveni un bun muzician. Oricît ar fi de ocupat, cînd vine acasă se așează la pian. Muzica reprezintă pentru Eremeev cea mai bună odihnă și plăcere.

Printre elevii lui Nikolski s-a distins într-un chip deosebit tînărul constructor Boris Iakovlev. El venea la uzină odată cu răsăritul soarelui și cînta pînă cînd suna sirena de dimineață. În timpul pauzei de masă, seara după lucru, oricînd intra Boris Ivanovici în clasă, îl găsea pe Iakovlev la pian. Nikolski începu să se ocupe de tînărul pianist și în afara orelor de curs, îi cînta din operele clasicilor. Se duceau împreună la concerte.

Iakovlev a muncit astfel doi ani și jumătate. A luat parte la concursul orășenesc de artiști amatori. La concertul final din sala Capelei Academice, Iakovlev a executat „Rondo capricioso" de Mendelsohn. Juriul a decis: să se acorde lui Iakovlev locul întîi.

Sala Casei de cultură este plină. Un rînd întreg este ocupat de elevii clasei de pian. Iată familia Eremeev, iată pe inginerul Jilkinski cu fiica, pe muncitoarea Ovcinnikova și încă mulți alții. Astăzi Boris Ivanovici Nikolski împlinește douăzeci de ani de activitate pedagogică muzicală. De aceea concertul s-a și transformat într-un fel de dare de seamă creatoare a clasei de pian; se produc cei mai buni elevi ai lui Boris Ivanovici.

Pe scenă — Boris Iakovlev... Curînd după ce a cucerit primul loc la concurs, tînărul interpret s-a hotărît să execute o bucată mai dificilă: Concertul numărul 1 pentru pian și orchestră al lui Ceaikovski. Nikolski a avut serioase ezitări. Concertul numărul 1 al lui Ceaikovski!... L-au cîntat cei mai buni pianiști. Va putea face față? Dar Boris a crescut. El meditează fiecare operă pe care o cîntă. Țelul este anevoios, dar ce posibilități mari pentru dezvoltarea creatoare.

Răsună solemnele acorduri inițiale ale concertului. Se aude tema fundamentală. Tînărul izbutește să comunice ascultătorilor sentimentul luminos și puternic exprimat în muzică de marele compozitor, izbutește să emoționeze sala. Străduințele profesorului și ale elevului nu au fost zadarnice!

La pian ia loc Evghenii Kudinov. Acum trei ani elevul Kudinov aflînd despre clasa lui Nikolski a venit la Boris Ivanovici cu rugămintea să-l admită și pe dînsul. Cînta încă slab la pian dar Nikolski a întrezărit la băiat scînteia pasiunii autentice. S-a constatat că Jenia frecventa de multă vreme concertele și își amintea melodiile multor piese, motivele din simfonii și opere. Lecțiile începură. Au trecut doi ani de atunci și Evghenii Kudinov a executat la Casa de cultură „Sonata patetică" a lui Beethoven. În clipa de față el execută Rapsodia a II-a de Liszt, iar sala îl aplaudă cu căldură.

Boris Ivanovici ascultă execuția elevilor săi. Da, multă muncă s-a cheltuit dar, se pare, nu degeaba...

Munca lui Nikolski este într-adevăr uriașă. Numărul mare al celor care doresc să ia lecții la clasa de pian nu-i dă, în adevăratul sens al cuvîntului, nici o clipă de răgaz. Cele trei zile pe săptămînă în care se dau lecții la Casa de cultură sînt cu desăvîrșire insuficiente. Boris Ivanovici nu este însă omul care să refuze pe acei care sînt atrași de artă. El s-a hotărît de aceea să dea lecții și acasă. În curînd toate serile lui au fost ocupate.

Elevii lui Boris Ivanovici au prins de la el dragostea înflăcărată pentru artă. Alla Kirilova și Nina Fedorova au hotărît să se dedice cu totul muzicii — cea dintîi s-a înscris la Conservator, a doua a terminat școala muzicală pedagogică și a devenit profesoară.

Alături de cei care astăzi își arată măiestria pe scena Casei de cultură, au resimțit influența lui Boris Ivanovici și ascultătorii din sală. El le-a transmis dragostea pentru muzică. Muncitorii au făcut cunoștință cu operele lui Ceaikovski, Rahmaninov, Beethoven, Chopin, au învățat să înțeleagă mai bine marile creații ale clasicilor ruși și apușeni. Muzica a făcut viața lor mai veselă, lumea lor spirituală mai cuprinzătoare, mai bogată...

Ziua de lucru la uzină s-a sfîrșit. Inginerul Nikolski iese pe poartă și se îndreaptă spre Casa de cultură. Elevii nu au venit încă. Boris Ivanovici se așează la pian și începe să cînte „Elegia" lui Rahmaninov. Fiind adîncit în muzică el nu observă că ușa s-a întredeschis încetișor. În coridor ascultă mai multe fete venite pentru lecție.

Ultimele acorduri... Răsună două note înalte — întocmai ca două lacrimi ce tremură pe gene, gata-gata să alunece.

Farmecul muzicii mai dăinuie cîteva clipe. Abia atunci își zărește Boris Ivanovici micile eleve. Se ridică de pe scaun și le deschide ușa larg, ieșindu-le în întîmpinare.

B. ISAEV

Maksim RÎLSKI

Garoafe în pădure

„...Ei își spuneau întregul vis"
(ȘEVCENKO)

În codru unde, purpurii,
Garoafele au înflorit,
Tremurătoare, blînde, vii,
Mîinile lor s-au întîlnit.

Din școală, pe un drum firesc
În viață astăzi ei pătrund,
Și-n fericire se-adîncesc
Ca într-o mare fără fund.

Al mierlei flaut într-un fag
Răsună lin. La cîntul lui
Lucesc, privindu-se cu drag,
Albaștri ochi și ochi căprui.

„Așa va fi mereu?" — „Așa!"
„Iubito!" — „Dragul meu frumos!"
Și floarea toată se-nclina
Iubirii aducînd prinos.

O, nu-i nimic de neînvins!
Un munte-i munca-n fața lor.
Ca plaiul peste rîu, întins
Se-arată mîndru viitor.

Și peste ani adîncul vis
Va fi întreg ca la-nce

Viața A. R. L. U. S.

Un comitet de cartier

In cele 76 de străzi ale cartierului Rahova din raionul „Lenin" din București, locuiesc muncitori de la uzinele „Mao Tze-dun" și „Electromagnetica", textiliști de la „Tinăra Gardă" și „Filimon Sîrbu", precum și intelectuali, pensionari, mici meseriași.

In acest cartier își desfășoară activitatea politică-culturală comitetul A.R.L.U.S. Nr. 29. Tovarășii Petre Pănoiu, Stancu Pantelimon, Petra Marinescu — membri ai comitetului — sînt bine cunoscuți de locuitorii cartierului. Ei sînt aceia care au organizat multe acțiuni frumoase și interesante: conferințe urmate de programe artistice, filme, audiții la radio, seziori culturale ș. a.

In activitatea sa de popularizare a realităților din Uniunea Sovietică, comitetul A.R.L.U.S. 29 de cartier, este călăuzit de dorința de a satisface preocupările și cerințele oamenilor muncii din cartier. De exemplu, locuitorii cartierului manifestă un puternic interes pentru problemele politicii internaționale. La centrul de agitație din str. Peceneaga, la punctul de agitație din str. Petre Ispirescu au fost organizate, aproape săptămînal, convorbiri, discuții asupra problemelor ridicate de delegația sovietică la conferința de la Berlin, iar acum, despre propunerile și declarațiile ministrului de externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, la conferința de la Geneva.

De asemenea, locuitorii cartierului, și în special femeile casnice, și-au exprimat dorința de a cunoaște cît mai mult sistemul de organizare a asistenței medicale, ocrotirea mamei și copilului în Uniunea Sovietică. Răspunzînd acestei dorințe, comitetul a organizat la unul din centrele de agitație din cartier expoziția „Grija pentru sănătatea oamenilor muncii". In cele patru vitrine au fost aranjate fotomontaje pe teme ca: „Despre cei mici", „La școală" etc. care oglindesc viața fericită a copiilor sovietici. In prezent, comitetul pregătește cu multă grijă prezentarea lucrării lui A. S. Makarenko, „Poemul pedagogic".

In casele A.R.L.U.S. din str. Peceneaga 32 și 57, Vicina 32, Iancu Jianu, locuitorii cartierului se întîlnesc pentru a discuta diferite probleme în legătură cu viața și munca oamenilor sovietici. Tov. Arinciu Marta, Ioana Sava, Maria Cîmpeanu care fac parte din activul obștesc, pregătesc întotdeauna cu grijă aceste manifestări, folosind materiale din diferite ziare și reviste. Așa a fost discutată noua ridicare a nivelului de trai al oamenilor sovietici în urma reducerii de prețuri în U.R.S.S.; activitatea femeilor sovietice pe linie obștească ș. a.

Comitetul A.R.L.U.S. din acest cartier se ocupă și de probleme tehnice care interesează în mod deosebit muncitorii — locuitori ai cartierului.

De multe ori, în zile de sărbătoare, cînd muncitorii nu sînt în producție, tov. Petre Pănoiu, președintele comitetului, profesor la școala metalurgică Nr. 6 vorbește despre noutățile tehnice din Uniunea Sovietică.

Cu ocazia analizei asupra activității comitetului făcută în luna aprilie, s-a constatat însă că manifestările și acțiunile întreprinse nu au fost destul de variate, nu au avut un caracter destul de larg, care să cuprindă majoritatea locuitorilor din cartier. Aceasta se datora faptului că cei 5 membri ai comitetului nu puteau să cuprindă singuri întreg cartierul. In vederea lichidării acestei lipse, s-a hotărît reorganizarea celor 7 cercuri pe diferite străzi ale cartierului, s-a pus sarcina lărgirii activului. Aceste hotăriri puse în practică au îmbunătățit activitatea comitetului, au întărit legătura dintre activul comitetului și masa cetățenilor din cartier.

Astfel, conferințele, convorbirile, șezătorile culturale organizate cu prilejul sărbătoririi zilei de 9 Mai — Ziua Victoriei, precum și a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia, au fost adevărate manifestări de masă, la care au participat mulți dintre locuitorii de prin partea locului.

Membrii comitetului acordă o grijă deosebită instruirii activului. Săptămînal, membrii comitetului și birourile cercurilor se adună și dezbat în colectiv asemenea probleme ca: politica de pace a Uniunii Sovietice, succesele industriei și agriculturii sovietice, grija statului sovietic pentru asigurarea vieții fericite a copiilor etc.

Instruirea practică a membrilor birourilor de cerc preocupă îndeaproape comitetul A.R.L.U.S. 29 de cartier. Se țin ședințe operative unde se discută ce acțiuni trebuie să întreprindă fiecare cerc, fiecare membru din biroul cercului pe străzile unde activează.

Organizînd astfel munca, preocupîndu-se în permanență de problemele actuale, comitetul și cercurile A.R.L.U.S. din cartierul Rahova, au reușit să fie cunoscute și sprijinite de locuitori. In cartier există un mare număr de abonamente la presa A.R.L.U.S., iar cercurile reușesc să adune în proporție de aproape 100% cotizația de la cei peste 1500 membri.

Fără a subaprecia realizările subliniate mai sus, trebuie să spunem că în munca comitetului A.R.L.U.S. 29 de cartier există însă și lipsuri. De exemplu, unele cercuri nu duc o muncă de sine stătătoare, n-au planuri de muncă fiecare, nu țin ședințe de birou în care să analizeze activitatea din raza lor, nu manifestă întotdeauna destulă inițiativă.

Aceste lipsuri pot și trebuie înlăturate printr-o mai bună organizare a muncii, prin introducerea unor metode înaintate. Așa, de pildă, comitetul ar putea să analizeze lunar activitatea unui cerc pe o anumită problemă, ca de exemplu: agitația vizuală, cotizațiile ș. a. Aceasta ar duce la întărirea răspunderii față de sarcini a fiecărui cerc, ar însemna un bun schimb de experiență.

Comitetul raional A.R.L.U.S. „Lenin" trebuie să dea mai mare atenție activității cercurilor de cartier. Indrumarea „din fugă" dăunează, face ca unele lucruri să rămînă neînțelese sau să fie înțelese greșit.

Pentru a asigura o și mai susținută activitate a cercurilor de cartier, activiștii raionali trebuie să se ocupe cu mai multă răbdare de creșterea din punct de vedere politic și cultural al oamenilor din conducerea acestor organizații. Să nu se mulțumească numai cu transmiterea sarcinilor, ci să le și explice ce trebuie să facă în mod concret, ținînd seama de posibilitățile și condițiile existente în cartierul respectiv. In felul acesta, organizațiile A.R.L.U.S. din cartiere vor duce o muncă din ce în ce mai rodnică, mai bogată.

F. SAVA

—•—

Studiind cu dragoste și răbdare

De curînd, am absolvit ciclul II al cursului popular de limba rusă organizat de cercul A.R.L.U.S. de la Școala elementară de 7 ani din comuna Salcia, raionul Turnul Măgurele.

Cînd mă gîndesc că acum doi ani gîndeam ca un copil cite un cuvînt rusesc pe care-l știam din auzite, iar astăzi am acumulat un vocabular satisfăcător, îmi dau seama cît de folositoare mi-au fost cele două cicluri.

Atît lecțiile primului ciclu cît și ale celui de al doilea le-am studiat temeinic, cu răbdare și dragoste. Fiecare lecție mă pasiona, fiindcă aducea alte cunoștințe. Cu fiecare zi descopeream noi taine ale unei limbi pe care doream atît de mult s-o vorbesc.

La seminarul recapitulativ la care am participat nu de mult, am obținut calificativul „foarte bine". Aceasta m-a făcut să înțeleg avantajele unei pregătiri progresive, ritmice, pe toată durata cursului. Vorbind despre succesele mele, nu pot uita sprijinul permanent pe care l-am primit, atît la curs cît și în afara cursului, din partea tov. profesor Alexandru Vistig, de a cărui înțelegere și ajutor s-au bucurat deopotrivă toți elevii.

Sînt studentă prin corespondență la Institutul de Mine din București. De curînd, mi s-a comunicat că lucrarea scrisă pe care am prezentat-o la limba rusă a fost apreciată cu calificativul „bine". Am convingerea că rezultatul acesta se datorează în mare parte cunoștințelor căpătate la cele două cicluri pe care le-am urmat în cadrul învățămîntului popular de limba rusă.

Vocabularul de care dispun îmi permite să citesc acum ziare sovietice, ca de pildă „Komsomolskaia Pravda" sau „Uciitelskaia Gazeta". Mi-am propus ca în vacanța de vară să citesc cărți din colecția „Kniga za Knigoi". Voi avea astfel o lectură plăcută și utilă.

Ciclul III al învățămîntului popular de limba rusă care va funcționa în anul următor mă va număra și pe mine printre elevii lui. Voi depune o muncă temeinică și sîrguincioasă pentru ca astfel să fac mereu noi progrese în cunoașterea limbii ruse.

Constanța PAVEL

învățătoare, școala elementară de 7 ani Salcia, regiunea București

—•—

Programul Casei Prieteniei Romîno-Sovietice

25 iunie — 1 iulie

VINERI, ora 19,30, (în sala din str. Batiștei nr. 14), prof. Alex. **PRIADCENCU**, membru corespondent al Academiei R.P.R., va conferența despre „25 ani de la înființarea Academiei de Științe Agricole din Uniunea Sovietică".

SIMBĂTA, ora 20.00, (în parcul din str. dr. Staicovici nr. 44): Concert cu selecțiuni din operete sovietice și românești.

DUMINICĂ, ora 10,30, (în sala din str. Batiștei nr. 14): Program de filme pentru copii.

DUMINICĂ, ora 20.00, (în parcul din str. dr. Staicovici nr. 44): Concert de muzică ușoară sovietică, prezentat de orchestra dirijată de Ido Kahan.

MIERCURI, ora 19,30, (în sala din str. Batiștei nr. 14): acad. prof. dr. D. DANIELOPOL va conferența despre „10 ani de la înființarea Academiei de Științe Medicale a U.R.S.S.".

JOI, ora 19,30, (în parcul din str. dr. Staicovici nr. 44): Jurnal de actualități sovietice.

Să aplicăm just experiența comerțului sovietic!

Aurel ARDELEANU
locțiitor al ministrului Comerțului Interior

Urmînd indicațiile partidului și învățînd din experiența comerțului sovietic, lucrătorii comerțului socialist din țara noastră au reușit să dezvolte și să consolideze această însemnată ramură a economiei. Increderea de care se bucură comerțul nostru socialist, străduințele lui de a satisface din ce în ce mai mult cerințele consumatorilor, au lovit hotărîtor comerțul de speculă, contribuind la normalizarea schimbului de mărfuri. Comerțul nostru socialist a adus și aduce însemnate contribuții la ridicarea nivelului de trai al maselor de oameni ai muncii.

Experiența vastă, îndelungată a Uniunii Sovietice în ceea ce privește organizarea și desfășurarea comerțului socialist constituie un ajutor prețios, o călăuză de nădejde pentru cei ce muncesc în sectorul comerțului socialist din țara noastră.

Aplicarea acestei experiențe în mod cît mai judicios va contribui la dezvoltarea continuă a comerțului nostru socialist, la înlăturarea deficiențelor analizate de Plenara din august 1953 a C.C. al P.M.R. Plenara a arătat că organizațiile comerțului de stat și cooperatist nu studiază sistematic cererea de consum și gusturile populației și nu influențează în suficientă măsură asupra industriei producătoare de bunuri de consum cu privire la sporirea sortimentelor și îmbunătățirea calității produselor. Pentru a înlătura această lipsă serioasă, organele noastre de resort, învățînd din experiența comerțului sovietic, colaborează mai strîns cu industria producătoare de bunuri de larg consum, urmăresc mai sistematic producerea a cît mai multe mărfuri în sortimente variate și de calitate din ce în ce mai bună și difuzarea lor conform cu specificul local și cu sezonul respectiv. In acest sens, au fost obținute unele realizări, mai ales în ceea ce privește lărgirea sortimentelor.

In numeroase magazine de la noi, după exemplul magazinelor din U.R.S.S., s-au introdus la toate raioanele caiete speciale în care vînzătorii și gestionarii înscriu zilnic cerințele consumatorilor, observațiile făcute de aceștia asupra unor modele, desene, culori de țesături, confecții etc. In mod periodic, aceste observații sînt prezentate serviciului comercial al întreprinderii care, împreună cu merceologii, iau în discuție propunerile venite, pentru ca apoi să le concretizeze, transmițîndule industriei sub formă de comenzi de mărfuri.

Tot ca o consecință a aplicării experienței sovietice, în scopul satisfacerii într-o măsură tot mai mare a cerințelor consumatorilor, organizațiile comerciale inițiază consfătuiri cu consumatorii, fiind astfel în măsură să cunoască mai bine preferințele și gustul lor, precum și unele nemulțumiri în legătură cu deservirea și aprovizionarea.

O altă inițiativă aplicată tot pe baza însușirii experienței sovietice o constituie expozițiile organizate de colectivele multor magazine. De exemplu, I.C.S. Magazinul universal „Victoria" din București și numeroase alte magazine din capitală și din restul țării, atît din sectorul industrial cît și din cel alimentar și al alimentației publice au organizat expoziții reușite, care s-au bucurat de aprecierea oamenilor muncii.

Pe baza sugestiilor făcute de vizitatori și transmise de către conducerea magazinelor respective fabricilor furnizoare, asortimentul s-a îmbunătățit și s-a îmbogățit simțitor. Astfel, aceste magazine au putut pune în vînzare în trimestrul IV 1953 și în trimestrul I 1954 confecții de o croială și un gen deosebit, noi modele de genți de voiaj, haine, pălării etc.

In ultimul an, Ministerul Comerțului Interior a introdus sistemul de vînzare pe baza tichetelor emise de automate de casă. Acest sistem, introdus în toate magazinele O.C.S.-„Comaliment" din capitală, contribuie la simplificarea procesului de vînzare. Vreo 50 magazine alimentare din capitală și din restul țării, în vederea intensificării ritmului desfacerilor și pentru realizarea unei deserviri mai rapide a consumatorilor, au creat raioane speciale pentru desfacerea mărfurilor ce se vînd cu bucata. In aceste raioane se efectuează exclusiv vînzarea unor produse în ambalaje originale și cu bucata, cum sînt: săpun de toaletă, articole sodice în pachete, condimente în plicuri, ciocolată în pachete, țigări etc.

La 6 tipuri de magazine diferite din capitală, a fost introdusă o altă formă operativă de desfacere: vînzarea fără casă, cu plata direct la vînzător.

Cîteva magazine ale O.C.S. „Comaliment" din capitală efectuează vînzarea cu două schimburi, care lucrează prin rotație, astfel încît desfacerea este asigurată fără întrerupere între orele 7-22.

Magazinele în care se aplică sau se experimentează înaintatele metode sovietice au realizat o creștere apreciabilă a volumului desfacerilor și a puterii de desfacere, pe baza creșterii productivității muncii vînzătorilor.

Introducerea metodelor sovietice a fost primită cu mult interes de către publicul consumator. Ele sînt aplicate cu satisfacție de vînzători, fiindcă ei au astfel posibilitatea — într'o măsură mult mai mare decît în trecut — să recomande și să prezinte consumatorilor mărfuri noi și să asigure în consecință o deservire la un nivel calitativ mai înalt și mai civilizat.

Pe baza experienței din comerțul sovietic s-a trecut la tipizarea și specializarea magazinelor în comerțul nostru de stat. Rezultatele obținute în numeroase magazine tipizate și specializate din București și din celelalte centre importante din țară dovedesc însemnătatea ce o au aceste magazine pentru buna aprovizionare a populației. Ele depășesc în medie planul de desfacere cu 25%.

Deservirea civilizată a consumatorilor constituie unul din factorii principali în lupta pentru îmbunătățirea continuă a muncii în comerțul socialist. In scopul ridicării deservirii populației la un nivel superior, au fost create condiții pentru constituirea brigăzilor de bună deservire a consumatorilor, pe baza metodei inițiate de I.D. Korovkin. Astfel de brigăzi de bună deservire s-au înființat în numeroase magazine din întreaga țară.

In frunte cu comuniștii, numeroși muncitori din comerțul de Stat s-au pătruns de răspunderea pe care o au ca factori activi în lupta pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii; ei constituie un exemplu mobilizator pentru colectivele lor, antrenîndu-le în întrecerea socialistă individuală, colectivă, pe profesii, între brigăzile de bună deservire etc.

In domeniul deservirii consumatorilor, mai persistă însă numeroase neajunsuri. Se semnalează încă frecvente cazuri cînd unii lucrători din comerț, și mai ales din alimentația publică, manifestă atitudini de desconsiderare față de consumatori, și nu numai că nu aplică întocmai regulile generale de comerț, ci se fac vinovați de diferite abateri sau infracțiuni, discreditînd în felul acesta comerțul socialist. De asemenea, numeroasele deficiențe în aprovizionarea populației și în satisfacerea exigențelor ei se datoresc lipsurilor în studiul cererii de consum, fapt ce permite pătrunderea în rețeaua comercială a unor mărfuri de calitate necorespunzătoare. Adeseori, nu sînt refuzate de unele magazine mărfurile ce nu corespund clauzelor contractuale.

Se mai constată că unele organe sindicale și administrative nu cunosc temeinic metodele sovietice aplicate în comerț, ceea ce a dus la o serie de confuzii și denaturări ale lor. De exemplu, în organizarea brigăzilor de bună deservire, se consideră importantă numai creșterea cantitativă a acestora, nu și conținutul și nivelul muncii lor. In această privință, se pot aminti deficiențele de la O.C.L.-„Alimentara" din raionul Stalin-București, de la I.C.S. „Comaliment" din Orașul Stalin ș. a.

Se mai întîmplă ca datorită instruirii superficiale a membrilor brigăzilor, să se ajungă la o aplicare formală a metodei Korovkin și la unele practici nejuste. Astfel, s-a întîmplat deseori ca majoritatea brigăzilor să confunde planul lor de muncă lunar cu diferitele atribuții ale fiecărui membru în cadrul brigăzii de bună deservire. Considerînd că aceste atribuții reprezintă planul de muncă propriu zis, adeseori membrii brigăzilor au pierdut din vedere obiectivele principale ce le reveneau, ceea ce a dus pînă la urmă la o activitate desfășurată la întîmplare, fără plan de muncă.

Alte ori, se semnalează formalism în modul de organizare al brigăzilor. De exemplu, la O.C.L. „Alimentara"-Galați, s-a „înregistrat" înființarea unei noi brigăzi în magazinul din strada „1 mai" afișîndu-se tăblia cu inscripția: „Aici lucrează brigada de bună deservire a cumpărătorilor", fără ca, în prealabil, colectivul respectiv de vînzători să fi fost instruit (și nici informat că a fost constituită o astfel de brigadă).

O metodă înaintată în comerțul sovietic, care este aplicată nesatisfăcător și nu e destul de răspîndită, este aceea a magazinelului Parhomenko. Deși comerțul nostru dispune de numeroase depozite, această metodă nu este popularizată și nici aplicată pe scară largă, cu toate că ar ajuta la buna conservare și păstrare a produselor în depozite. Chiar acolo unde această metodă este aplicată și dă rezultate pozitive, se înregistrează totuși unele deficiențe. De exemplu, la depozitul central al O.C.L.-„Alimentara" interraionala Piatra Neamț, nefiind ținută evidența economiilor realizate în urma aplicării metodei Parhomenko, nu se cunoaște cuantumul reducerii cheltuielilor de circulație prin reducerea perisabilității legale. Evident că, din cauza acestor deficiențe, nici colectivul respectiv nu este stimulat să continuie lupta pentru reducerea perisabilității.

Organizațiile noastre comerciale și lucrătorii din comerț trebuie să urmeze exemplele grăitoare ale unităților și fruntașilor care aplică înaintatele metode de muncă ale comerțului sovietic. Trebuie făcute eforturi permanente pentru cunoașterea temeinică a noilor inițiative din comerțul sovietic de către marea masă a lucrătorilor din comerț. De asemenea, trebuie combătută și lichidată practica dăunătoare a aplicării formale sau de-a dreptul greșite a acestor metode înaintate. Prin aplicarea justă, pe scară largă a experienței comerțului sovietic, vom lichida mai curînd greutățile și lipsurile comerțului nostru socialist și vom obține noi succese în deservirea populației cu mărfuri de larg consum mai multe și de mai bună calitate.

Filatelia sovietică

In U.R.S.S. filatelia cunoaște o largă răspîndire.

Subiectele timbrelor sovietice sînt inspirate din lupta poporului sovietic sub conducerea P.C.U.S., din succesele repurtate în cadrul planurilor cincinale, din eroismul oamenilor sovietici în Marele Război pentru Apărarea Patriei.

Valoarea timbrului sovietic este dată de posibilitatea lui de răspîndire a cunoștințelor și nici de cum de raritate sau preț, ca în țările capitaliste. In Uniunea Sovietică, tirajele sînt mari, timbrele putînd fi procurate în orice număr fără vreo plafonare, în acest fel specula fiind exclusă.

Timbrul sovietic nu este numai o dovadă a francării corespondenței, ci o miniatură artistică. Execuția artistică — încredințată fruntașilor artelor plastice, ca I. V. Dubasov, D. V. Kliuev, V. V. Zavialov, E. S. Bulanova, E. N. Gundobin, V. V. Andreev, A. M. Sokolov, A. S. Pomanski — fac din timbrul sovietic o mică plachetă de artă.

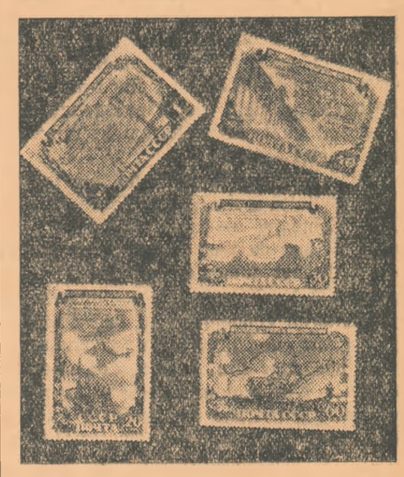

Emisiunile de timbre sovietice nu numai că au egalat, dar au depășit cu mult prin conținutul lor estetic, prin desen, colorit și execuția lor artistică impecabilă, cele mai frumoase timbre ale țărilor cu un trecut filatelic îndelungat.

Nici o țară de pe glob în afară de U.R.S.S. nu a știut să redea pe timbre cu mai multă artă și putere de sugestie marile înfăptuiri ale omului. In Uniunea Sovietică, programul emisiunilor anuale de timbre este fixat de o comisie, care studiază și proiectele și schițele timbrelor. Această comisie este compusă din cei mai renumiți pictori, sculptori, savanți și reprezentanți ai sindicatelor, care de asemenea vin cu sugestiile lor.

Cercurile filatelice au o activitate foarte vie. Încă din anul 1923 a luat ființă Uniunea cercurilor filatelice. Astăzi, aceste cercuri au fost reorganizate, funcționînd în cadrul sindicatelor, a organizațiilor de masă, case de cultură, cluburi etc., cuprinzînd sute de mii de oameni sovietici.

Expozițiile filatelice au devenit din ce în ce mai perfecte și mai complete, culminînd cu cea organizată în anul 1946 cu ocazia împlinirii a 25 ani de la apariția primului timbru sovietic.

Filatelia sovietică participă cu succes la marile manifestațiuni internaționale. Este suficient să arătăm că la expozițiile internaționale la care au participat aproape toate țările cu o filatelie avansată, filatelia sovietică a obținut premiul I și medalia de aur (la Lipsca 1949, Praga 1950, Budapesta 1951).

Uniunea Sovietică este prima țară din lume unde filatelia figurează în mod oficial în programul extrașcolar.

In decursul anilor, secția filatelică a muzeului A. S. Popov din Leningrad înființată în anul 1885 a fost în mod regulat și sistematic completată, dispunînd astăzi de aproape 250.000 timbre, depășind chiar colecția muzeului filatelic al Uniunii Poștale Universale.

In muzeul Popov se poate vedea cel mai mic timbru din lume, emis în Bolivia, de asemenea cel mai mare timbru, apărut în Statele Unite ale Americii. In acest muzeu este păstrat unul din cele șapte timbre existente din prima emisiune Mauritius, precum și multe alte rarități mondiale. Muzeul Revoluției din Moscova are de asemenea o impunătoare secție filatelică.

T. CUTLIC
director al I.C.S. „Filatelia"

Concursul DE CREAȚIE POPULARĂ

Cu multă răbdare, după orele de lucru, cizmarul *Albert Vizi*, de la cooperativa „23 August" din Lugoj stă în fața tabloului pe care pictează un aspect din viața nouă a micilor meseriași uniți în cooperative. Peste cîteva zile, tabloul va fi gata, iar pînă la 30 iulie Albert Vizi va termina și cel de al doilea tablou proiectat, care va înfățișa munca agitatorilor la sate. De asemenea, învățătorul *Zoltan Gellert* din satul Bod lucrează la un tablou care va înfățișa un aspect din munca colectiviștilor din satul său. Experiența feroviarilor sovietici, de care se folosesc în munca de fiecare zi muncitorii noștri ceferiști, este tema lucrărilor literare — poezii și schițe — pe care le pregătesc ceferiștii *Vasile Gangan* și *C-tin Bocioagă* de la stația Lugoj.

Multe sculpturi în lemn au ieșit din mîinile țăranului muncitor *Ion Gamaniuc*.

— Acum am să lucrez ceva deosebit pentru concurs, spune dînsul prietenilor săi.

Ion Gamaniuc pregătește mai multe lucrări, printre care și o vază, pe care va încrusta unele dintre cele mai semnificative momente ale prieteniei dintre poporul român și popoarele din U.R.S.S.: 1905 — Crucișătorul Potemkin la Constanța; 1917 — pe front, ostașii ruși la îndemnul bolșevicilor întorc armele împotriva asupritorilor; 1944 — eliberarea țării noastre; 1954 — în satul Bod, înflorește gospodăria agricolă colectivă.

★ ★ ★

Una din participantele la concurs

Printre brazde și oameni, președinta colectivei se mișcă iute ca o furnică. Aici dă îndrumări, dincolo chibzuiește cu oamenii cum s-ar putea face mai bine, pretutindeni i se simte îndemnul.

Tinca Anton, președinta gospodăriei agricole colective „I. C. Frimu" din raionul Lehliu, regiunea București, este o însuflețită organizatoare. Sîrguința și elanul ei izvorăsc din înțelegerea vremurilor de astăzi în care o viață nouă a început pentru țărănimea muncitoare.

Amărăciunile de altă dată le-au îndurat și mama și tatăl ei, le-a simțit ea înșăși încă din fragedă vîrstă. Multă vreme Tinca și-a purtat amarul fără să înțeleagă de unde putea să vină izbăvirea.

Intr-o zi s-a auzit că oștirile sovietice care alungau pe hitleriști, au pășit pe pămîntul țării noastre. Mai tîrziu, Tinca a văzut în sat muncitori de la oraș care, împreună cu țăranii, împărțeau celor săraci pămîntul moșierilor. Atunci, în mintea ei faptele vremii au început a se lega între ele și, luminată de partid, a înțeles că de aci înainte, viața începe să se schimbe.

Partidul i-a arătat ei și celorlalți țărani muncitori calea pentru a curma pe vecie traiul amar. Așa s-a alcătuit gospodăria colectivă din comuna I. C. Frimu, iar colectiviștii au socotit că Tinca Anton era cea mai nimerită să conducă treburile gospodăriei.

Munca nu era însă ușoară. Uneori, nu știa de unde și cum trebuie începută. Deseori, președinta simțea dorința fierbinte să vadă un colhoz, să stea de vorbă cu colhoznicii, să învețe de la ei.

Nespus de mare i-a fost bucuria cînd, acum doi ani, i s-a spus că va pleca în Uniunea Sovietică. Cu cîtă emoție și fericire a privit ea pămîntul sovietic, purtată de avion deasupra Uzbekistanului, spre meleagurile Taşkentului! Multe colhozuri a vizitat și pretutindeni, la „Steaua polară", „Frunze", „Stalin", au uimit-o aceleași lanuri cu belșug de culturi. A intrat în casele colhoznicilor și a rămas impresionată de confortul și bogăția din aceste case.

S-a întors din Uniunea Sovietică nerăbdătoare să pună în practică numeroasele învățături căpătate. A întărit organizarea muncii, a pornit la dezvoltarea șeptelului și la aplicarea îngrășămintelor.

— Nu ne lăsăm, pînă nu facem ca gospodăria noastră să fie bogată ca și colhozurile! — spune Tinca Anton.

Cînd vorbim despre sărbătorirea a 10 ani de la eliberarea patriei noastre de către Armatele Sovietice, președinta colectivei ne spune că ia parte la concursul de creație populară ce se desfășoară în cinstea acestei înălțătoare aniversări. Va lucra o țesătură din fire de borangic. Țesătura va înfățișa un moment al vizitei în Uniunea Sovietică, poate întîlnirea cu colhoznicul în vîrstă de 80 de ani care a cerut să i cunoască pe țăranii romîni, poate altceva...

Lucrată de mîinile Tincăi Anton, țesătura va exprima sentimentele de dragoste ale țărancei din Romînia eliberată de oștirile sovietice și care, luminată de ideile venite din răsărit, pășește pe drumul fericit al colhoznicilor.

C. V.

Mecanizarea complexă a strîngerii recoltei în Kuban

Printre unduirile verzi ale bogatelor lanuri de cereale, la tabăra de cîmp a brigăzii nr. 1 din colhozul „Pentru pace și muncă" din raionul Pavlovsk, se înalță o clădire albă. Pe clădire, se află o tăbliță pe care scrie: „Banda rulantă automatizată".

Această bandă rulantă e binecunoscută în tot Kubanul. Mulți mecanizatori și colhoznici din diferite raioane vin să o vadă și să o studieze.

La o platformă de beton acoperită, în suprafață de 600 m. pătrați, sosesc automacaioanele care aduc grîul de la combine. Autocamioanele, sosind la această platformă, sînt cîntărite pe o basculă specială de 10 tone, apoi ajung pe altă platformă, tot acoperită, făcută dintr-o rețea de scînduri. Aci, cerealele sînt descărcate într-o groapă conică. Descărcatul se efectuează într-un minut — un minut și jumătate.

Din groapă, cerealele sînt luate de cupe pe bandă și duse la un trior cu productivitatea de 13—15 tone pe oră. Cerealele triate ajung de aici în altă groapă conică betonată, de unde sînt încărcate în autocamioane și duse la siloz sau la magaziile colhoznice.

Acum 2—3 ani, înainte de a ajunge la destinație, cerealele treceau din mînă în mînă de cel puțin 12 ori. La această bandă rulantă automată, mîna omului nici nu atinge grîul. S-a instalat o centrală electrică de 28 kw și un dispozitiv special, care asigură funcționarea automată a mecanismelor de triere și a elevatorului de încărcare. Funcționarea e asigurată de electromotoare a căror pornire și oprire este comandată de cîteva dispozitive automate.

Această bandă rulantă automată a fost construită în decurs de 40 de zile și a intrat în funcțiune anul trecut.

Toate cerealele ajunse aci de la cele patru, cinci sau șase combine erau triate și încărcate repede în bune condiții. In 12 zile de muncă, banda rulantă a triat 28.000 de chintale de cereale. Dacă s-ar fi folosit trioare obișnuite, colhoznicii ar fi avut nevoie de 15 aparate de acestea, care necesitau munca zilnică, timp de o lună, a 18 oameni. La banda rulantă automată, lucrează doar cinci oameni — mașinistul centralei electrice, mașinistul mașinii de triat, cantaragiul și doi colhoznici pentru munci auxiliare ușoare.

Dacă pentru trierea automată a 28.000 de chintale de cereale s-au cheltuit 120 zile-muncă, în schimb la banda rulantă mecanizată, se cheltuiau 960 zile-muncă, iar la trierea obișnuită 2550 zile-muncă, adică de 21 de ori mai multe.

In raionul Pavlovsk, vor funcționa în acest an alte 10 benzi rulante automate. Se amenajează de asemenea benzi mecanizate pentru fiecare brigadă de cîmp. In întregul Kuban, au funcționat anul trecut 1235 benzi rulante mecanizate.

La începutul anului trecut, în Krasnodar s-a deschis o expoziție în care puteau fi văzute peste 200 de modele de diferite mașini și dispozitive construite de S.M.T.-uri și de colhozuri și folosite cu succes în producție. Cea mai mare parte din expoziție era alcătuită de modele de trioare și încărcătoare de grîne.

Mecanizatorii și colhoznicii din Kuban caută să folosească în cele mai bune condiții și să dezvolte mecanizarea nu numai la arăile de treer, ci și pe cîmp. Folosirea combinelor a pus, de exemplu, colhoznicilor problema strîngerii paielor de pe cîmp pentru a se face posibilă dezmiriștirea imediată. Paiele trebuie adunate concomitent cu strîngerea recoltei, la capătul parcelelor, iar de acolo, fără a mai fi clădite în șire, trebuie transportate la fermele de vite.

S.M.T.-urile și colhozurile din Kuban au fabricat în acest scop peste 2000 de tîrșitoare de diferite tipuri.

Este interesantă în această privință experiența artelului agricol „Ciongareț" din raionul Pavlovsk. Aici, fiecărei combine îi sînt afectate cîte trei tîrșitoare. Două din ele se așează la capetele parcelelor de pe care se strînge recolta, iar a treia se tîrăște după dispozitivul de stivuire a paielor, odată cu combina. La capătul parcelei, tîrșitoarea e desprinsă de combină, e atașată la un transportor și descărcată pe o platformă. In același timp, e atașată la combină tîrșitoarea liberă care se află la capătul de lan respectiv. Cînd platforma pe care se aruncă paiele se umple cu vreo 25—30 de tone de paie, un tractor o transportă la fermă.

Curățirea rapidă a cîmpului de resturile de paie rămase de pe urma strîngerii recoltei aduce colhozurilor încă un avantaj — ei pot astfel să cultive o parte din miriști cu mei și porumb, pentru a obține furaje verzi de toamnă, care se pot însiloza.

Experiența S.M.T.-urilor și colhozurilor din ținutul Krasnodar în mecanizarea complexă a agriculturii, și creațiile raționalizatorilor și inovatorilor din Kuban trezesc interesul oamenilor muncii din agricultura multor regiuni și ținuturi ale Uniunii Sovietice. Multe din mecanismele create de ei, au fost propuse uzinelor constructoare de mașini pentru a fi produse în serie, iar metodele noi de muncă ale colhoznicilor se răspîndesc pretutindeni.

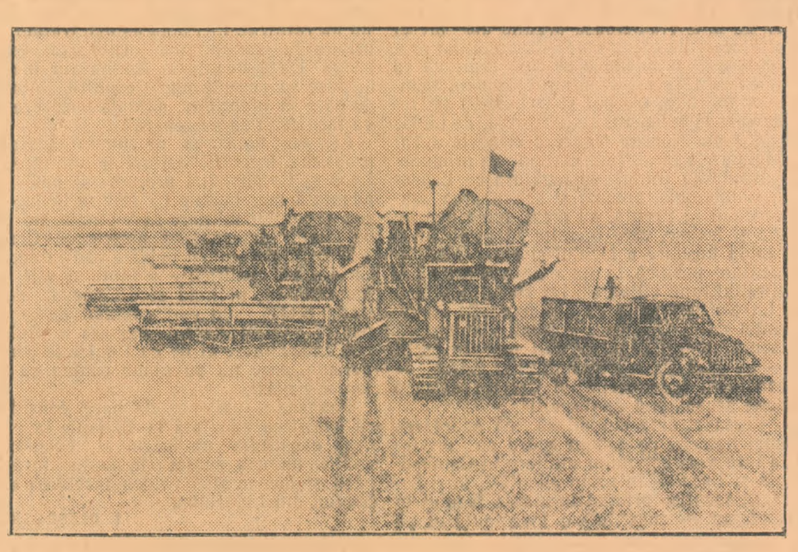

Combinele lucrînd pe ogoarele sovhozului „Kuban" (ținutul Krasnodar)

Agresiunea armată împotriva Guatemalei

Împotriva Guatemalei a fost întreprinsă o agresiune armată pe care opinia publică internațională o califică drept un adevărat act agresiv săvîrșit de cercurile imperialiste ale Statelor Unite.

Presa reacționară americană încearcă zadarnic să prezinte lucrurile în așa fel încît să reiasă că invadarea teritoriului Guatemalei este rezultatul unei „răscoale" interne. Afirmațiile false de acest fel apar deosebit de ridicole în lumina relațiilor reciproce stabilite în ultima vreme între Statele Unite și Guatemala. Se știe că încordarea ce caracterizează aceste relații nu este datorită poziției guvernului guatemalez. Nemulțumite că Guatemala tinde să se elibereze de sub jugul monopolurilor străine și să pășească pe calea independenței naționale, cercurile cîrmuitoare ale Statelor Unite s-au situat pe o poziție vădit dușmănoasă față de guvernul guatemalez, format în urma unor alegeri legale.

După ce guvernul guatemalez a îngrădit activitatea societății americane „United Fruit Company" — care a stăpînit nestingherită timp de zeci de ani această țară — confiscînd, totodată, pe baza reformei agrare, o bună parte din pămînturile ei, pe teritoriul Guatemalei au fost descoperite cîteva comploturi antiguvernamentale, ale căror fire duceau, de fiecare dată, la Washington. Ziarele și agențiile de presă americane au început o intensă campanie de calomniere a Guatemalei, încercînd să prezinte această țară drept un „focar de primejdie" pentru emisfera apuseană. Statele Unite au impus statelor Honduras și Nicaragua, vecine cu Guatemala, acorduri militare pe baza cărora au început să livreze armament acestor țări. Pe teritoriile lor au început să se formeze bande înarmate de emigranți guatemalezi și agenți ai Washingtonului, aflători în alte țări ale Americii Centrale. În luna martie a acestui an, cercurile cîrmuitoare ale Statelor Unite au impus celei de a X-a conferințe panamericane o așa numită „rezoluție anticomunistă", cu scopul organizării unor „acțiuni colective" împotriva Guatemalei.

Acestea sînt cîteva fapte care au precedat agresiunii armate împotriva Guatemalei. Ele constituie tot atîtea dovezi grăitoare arătînd cine este organizatorul intervenției armate în Guatemala. Dealtminteri, pînă și personalități de seamă ale vieții politice americane, precum și presa Statelor Unite au vorbit uneori prea mult în legătură cu aceasta. Așa, de pildă, Caphart, membru al comisiei senatoriale pentru afacerile externe, exprimînd punctul de vedere al cercurilor cîrmuitoare ale S.U.A., a declarat că înlăturarea guvernului lui Arbenz (președintele Guatemalei—N. Red.) — „corespunde dorințelor noastre supreme". Comentînd atacul asupra Guatemalei, Max Lerner, observator al ziarului „New York Post", recunoaște cu sinceritate că „Castillo Armas (căpetenia bandelor înarmate care au invadat Guatemala—N. Red.) nu ar fi putut să-și adune și să-și înzestreze armata fără a fi subvenționat din plin, probabil, de către „United Fruit Company" și de marii proprietari ai plantațiilor de cafea. El nu ar fi putut conta pe succesul complotului său fățiș fără un sprijin activ din partea S.U.A."

Spre deosebire de precedentele acte agresive ale imperialiștilor americani, atît de des întîlnite în istoria relațiilor dintre Statele Unite și țările latino-americane, intervenția armată în Guatemala este înfăptuită, în prima ei fază, cu ajutorul unor forțe recrutate chiar în țările Americii Latine. Aceasta, firește potrivit tacticii ducerii războiului „cu mîini străine", tactică adoptată în ultima vreme de Statele Unite. Mai mult decît atît, acționînd în felul acesta, imperialiștii americani socotesc că nu vor furniza, prin acțiunea întreprinsă, o nouă dovadă că S.U.A. desfășoară o politică colonialistă față de țările Americii Latine, țări în care starea de spirit antiamericană se accentuează pe zi ce trece.

Washingtonul leagă planurile de înlăturare a actualului guvern guatemalez de speranța că va putea lovi în mișcarea de eliberare națională, tot mai puternică, nu numai în Guatemala, ci și în toate țările Americii Latine, pentru care refuzul Guatemalei de a îndeplini voința monopolurilor americane constituie un exemplu insuflețitor. Tocmai prin aceasta se explică graba cu care cercurile cîrmuitoare ale Statelor Unite traduc în fapt așa numita „rezoluție anticomunistă" adoptată la cea de a X-a conferință panamericană și planurile lor de intervenție în Guatemala.

Văzînd primejdia ce amenință independența națională a țării sale și tinzînd să elimine posibilitatea creării unui focar de război în America Latină, guvernul Guatemalei s-a adresat Consiliului de Securitate.

Este semnificativ faptul că, în cadrul discutării plîngerii Guatemalei, reprezentanții Braziliei și Columbiei au încercat să obțină ca problema ridicată de guvernul guatemalez să fie discutată în Organizația Statelor Americane. Dacă ținem seama de faptul că această organizație este o armă a politicii imperialiste a Statelor Unite în America Latină, este lesne de înțeles cine este adevăratul autor al amintitei propuneri. Imperialiștii americani sperau, desigur, să dobîndească mînă liberă cu ajutorul acestei manevre. Reprezentantul Uniunii Sovietice în Consiliul de Securitate a demascat această manevră, arătînd că trecerea problemei intervenției împotriva Guatemalei în competența Organizației Statelor Americane ar însemna o sprijinire a intervenției.

Delegatul sovietic nu a admis adoptarea rezoluției propusă de Brazilia și Columbia, rezoluție îndreptată spre încurajarea politicii agresive a S.U.A. Consiliul de Securitate a adoptat, în unanimitate, proiectul de rezoluție prezentat de delegatul francez, rezoluție care cere „încetarea imediată a tuturor acțiunilor menite să ducă la o vărsare de sînge".

Toate popoarele iubitoare de pace cer încetarea intervenției armate în Guatemala. Acest lucru este dovedit de numeroasele manifestări de solidaritate și de apărare a Guatemalei ca, de pildă, declarația Federației Sindicale Mondiale care condamnă agresiunea imperialistă împotriva Guatemalei și exprimă solidaritatea popoarelor cu poporul guatemalez, care luptă pentru independența sa.

L. KAMININ

★

„Export american"

Trusturile nordamericane și, mai ales, „United Fruit Company", susțin agresiunea care își propune să înlăture guvernul Guatemalei și să instaureze dictatura care să le restabilească privilegiile.

(Ziarele)

Desen de V. FOMICEV

Încercînd să ascundă criza economică iminentă, propaganda americană o numește „o depresiune temporară". În același timp, o serie de ramuri ale industriei își restring producția, sute de businessmeni dau faliment.

— Iertați-mă, sir, ăsta e o nouă victimă a crizei ?

— Nu, doamne ferește, a unei depresiuni temporare !

Desen de G. VALK

În câteva cuvinte

● În Turcia potrivit unei declarații făcute de ministrul ocrotirii sănătății, în anul trecut din 800.000 de copii născuți au murit 400.000.

În Iran potrivit datelor oficiale ale O.N.U. mortalitatea infantilă se ridică la 85%.

În Japonia de nord și centrală, țăranii care se zbat în mizerie sînt nevoiți să-și vîndă copiii ; potrivit datelor statisticii oficiale japoneze, publicate la sfîrșitul anul 1953, numărul cazurilor de vînzare a copiilor a crescut de două ori, în comparație cu anul precedent.

În Malaya, la fiecare 100 de copii pînă la 5 ani, mor anual 45

În Indonezia, din 12.000.000 de copii, 7.000.000 nu frecventează școala din lipsă de învățători și de clădiri...

În S.U.A mor în fiecare an peste 100.000 de copii în vîrstă pînă la 1 an : 80% din familiile americane nu pot achita taxele de asistență medicală a copiilor.

În Italia mai mult de jumătate din copiii care au nevoie de asistență medicală nu o primesc.

● *În Anglia a apărut nu de mult broșura laburistului Mac Kensie, intitulată „Complotul dezlănțuirii războiului". În broșură se spune, printre altele : „În S.U.A., fiecare om, care și-a exprimat sau își exprimă, public, vreo îndoială în legătură cu Cian Kai-și, poate fi socotit roșu, iar astăzi, ca regulă generală, aceasta este deajuns pentru a nenoroci un om".*

Din fericire pentru americani, 80% din ei sînt asigurați împotriva unei asemenea soarte crude. Într-adevăr potrivit datelor culese de Institutul american pentru cercetarea opiniei publice și publicate în revista „New York Times Magazine", numai un american din cinci știe cine este Cian Kai-și.

Note

O afacere mănoasă

Ocrotitorii americani ai lui Cian Kai-și au creat în S.U.A. un „Comitet pentru adunarea unui milion de semnături împotriva admiterii Chinei în O.N.U." Pentru a contrabalansa opinia publică internațională, care cere cu tot mai multă hotărîre restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în Organizația Națiunilor Unite, acest „comitet" mărturisește intenția de a strînge, pe toate căile, un anumit număr de semnături în favoarea lui Cian Kai-și, prezentîndu-le — atunci cînd se va deschide sesiunea ordinară a Adunării Generale a O.N.U. — drept o manifestare a... „opiniei publice".

Cu ce scop este organizată această cotcărie politică ? Desigur, pentru înșelarea poporului american, convingîndu-l că „opinia publică internațională" ar sprijini, chipurile, lepădăturile gomindaniste. În acest scop, organizatorii acestei mascarade au publicat în presă o scrisoare deschisă în care afirmă că ei stau în fruntea unei „mișcări internaționale care sprijină „forțele libertății din Asia". „Forțele libertății" sînt — după părerea lor — Cian Kai-și, Li Sin Man și alte marionete și trădători de același calibru.

Din „comitet" — care, neîndoielnic, este sprijinit de cercurile monopoliste inspiratoare ale politicii agresive a S.U.A. în Asia — fac parte oameni care, prin persoana lor, dau o imagine limpede a acestei acțiuni : Joseph Grew, fostul ambasador al S.U.A. în Japonia, Alexander Smith, senator republican fascist, Walter Judd, membru al Congresului, sprijinitor fățiș al lui Cian Kai-și etc.

„Fără îndoială că în spatele acestui șantaj — scrie ziarul american „Daily Worker" — stau ascunse cercuri financiare influente". Este interesant de remarcat că anumiți oameni încearcă să înregistreze cît mai însemnate profituri de pe urma acestei mașinații cusute cu ață albă, atît în ceea ce privește capitalul politic cît și cel în monetă sunătoare. Acest fapt este dovedit de însăși activitatea „comitetului" care sublinia, în scrisoarea sa deschisă, că solicită nu numai o semnătură. El mai cere ca această semnătură să fie însoțită de o contribuție în valoare de 100 dolari. În scrisoare este anunțată, grijuliu, și adresa la care urmează să fie expediați banii : New York, 44-th West-Street, Nr. 36, d-lui casier Charles Edison...

Această zarvă comercial-politică, reprezintă o elocventă dovadă că, în America, banii fac politica — reciproca fiind tot atît de adevărată : și din politică se fac bani !

Răcnete la München

Cele petrecute recent la München au fost trecute sub tăcere pînă și de postul de radio „Europa Liberă", prea bine cunoscut prin nemăsurata lui nerușinare. Directorul newyorkez al numitului post de radio a declarat următoarele în legătură cu această tăcere pe care el însuși a poruncit-o : „O asemenea emisiune nu ar contribui cu nimic la lupta împotriva comunismului".

Ce s-a petrecut la München ? Judecînd după relatările presei vestgermane, în acest oraș a avut loc, cu binecuvîntarea autorităților americane de ocupație, o demonstrație de o uluitoare insolență a revanșarzilor. Adunați în așa numitul „congres al germanilor sudeți", ei au cîntat în gura mare cîntece ale wehrmachtului hitlerist, proferînd amenințări grosolane la adresa Cehoslovaciei democratice.

Clica lui Adenauer a fost copios reprezentată la acest congres, începînd cu Hans Eckardt, unul dintre liderii Uniunii creștin-sociale și prim-ministru al Bavariei. El a mers atît de departe cu ospitalitatea încît a oferit ca sediu adunăturii fasciste clădirea Muzeului din München.

Iată cîțiva participanți :

Theodor Oberlender — ministru pentru problemele refugiaților în guvernul de la Bonn. Sub regimul lui Hitler, el a condus „Uniunea germanilor din Răsărit", a deportat în ocnele fasciste din Germania o mulțime de muncitori și țărani din Bielorusia, Polonia și din alte țări.

Franz Tedick — funcționar superior în ministerul bonnist pentru problemele întregii Germanii, unul dintre organizatorii acțiunilor de spionaj și diversiune îndreptate împotriva Republicii Democrate Germane și altor țări ale lagărului păcii. Hans Seebohm — ministru bonnist al transporturilor, mare industriaș. Pînă în 1945, el a fost proprietarul unor întreprinderi feroviare din Polonia și Cehoslovacia.

Președintele acestei adunături a fost cunoscutul fascist Lodghman von Auen. El a declarat cu neobrăzare că atunci cînd va fi creată „comunitatea defensivă europeană" părțile apusene ale Cehoslovaciei vor fi redate Germaniei.

Se înțelege că lodghmanii, seebohmii și alții de teapa lor visează o revanșă, visează ca pămînturile, minele, vilele să le revină din nou în proprietate. Este lesne de înțeles și pudica tăcere a propagandei americane : slugile vestgermane ale dolarului au sărit peste cal, au făcut prea mare tărăboi la München, au fost prea sinceri în ceea ce privește adevăratele țeluri agresive ale „comunității defensive europene" plănuite de imperialiștii Statelor Unite.

Dar cine nu cunoaște proverbul : „Poți ascunde porcul în orice sac, guițatul lui tot se aude !"

Criminali cucernici

Propagandiștii din Bonn ai noului wehrmacht fac cele mai mari eforturi, doar-doar să poată convinge pe nemți să aplaude politica revanșardă a lui Adenauer. Sarcina este dintre cele mai grele : milioane de oameni din Germania occidentală sînt neliniștiți de planurile de creare a unei armate agresive.

Revista catolică „Kaetteler Wacht", care apare în Germania occidentală, la Colonia, încearcă o rezolvare inedită a acestei sarcini : să mascheze propaganda violenței și a cotropirilor prin... învățătura lui Christos. Într-un articol, se afirmă că politica revanșardă a „bunului creștin" Adenauer și a clicii sale nu se află de loc în contradicție cu „cuvîntul domnului" și, deci, nu trebuie să lupți împotriva ei.

Iată ce scria mai zilele trecute publicația bisericească sus amintită : „Cel care se rostește pentru reînvierea castei militare... poate să-și găsească un sprijin în ideile catolicismului, care recunoaște „caracterul războinic al creștinismului", adică serviciul militar în numele lui Christ... Acum, soldații lui Christ trebuie să arate de ce sînt ei în stare. Fie că poștește, fie că nu, un soldat al mîntuitorului trebuie să dezvolte, în el, trei calități soldățești : supunerea, credința, curajul. Disciplina soldatului constă în aceea că el execută conștiincios ordinele, fără să întrebe de ce sînt ele date și căror scopuri le slujesc".

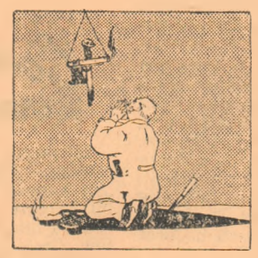

Aceste cuvinte exprimă însăși esența întregii „democrații" adenaueriste Execută ordinul și nu întrebu de ce a fost dat ! O adevărată deviză fascistă !

Fiuiuca adenaueristă nu a fost sprijinită nici măcar de catolicii din Germania occidentală. Așa, de pildă, din relatările ziarelor rezultă că peste o sută de preoți catolici, numeroși membri ai Uniunii tineretului creștin și foști activiști ai mișcării catolice de tineret au protestat împotriva serviciului militar obligatoriu, introdus, recent, de Bundestag. Ei văd în remilitarizarea Germaniei occidentale o serioasă amenințare a păcii, o amenințare pentru însăși existența poporului german și a altor popoare.

Pentru înfăptuirea păcii în Indochina

După cum s-a comunicat în presă, în ședința restrînsă a celor nouă delegații participante la discutarea problemei restabilirii păcii în Indochina, la 19 iunie, a fost adoptat textul comun al hotărîrii legate de încetarea acțiunilor militare în Cambodgia și Laos. La baza acestei hotărîri au stat propunerile delegației Republicii Populare Chineze, făcute în ziua de 16 iunie și sprijinite de delegațiile Uniunii Sovietice și Republicii Democrate Vietnam.

Propunerile delegației Republicii Populare Chineze prevedeau proclamarea încetării acțiunilor militare în Laos și Cambodgia simultan cu încetarea acțiunilor militare în Vietnam. Cu alte cuvinte, acțiunile militare trebuie să înceteze **simultan pe întreg teritoriul Indochinei.**

Aceste propuneri prevedeau, de asemenea, desfășurarea unor tratative între reprezentanții comandamentelor militare ale ambelor părți, tratative ce urmau să cuprindă problemele legate de încetarea războiului în Laos și Cambodgia. O deosebită importanță are propunerea ca, după încetarea acțiunilor militare, să nu fie permise aducerea în Laos și Cambodgia de noi unități militare, transportarea oricărui tip de armament și muniții, trimiterea personalului necesar forțelor terestre, maritime militare și aeriene militare.

Tinzînd să torpileze reglementarea problemei indochineze, adversarii păcii au încercat să transforme problema Laosului și Cambodgiei într-un pretext al unei asemenea tratative. Ei au afirmat că problema Laosului și Cambodgiei constituie „o problemă cu totul separată", care nu trebuie examinată în dependență de problema restabilirii păcii în Vietnam. Ei au încercat, prin aceasta, ca în chip arbitrar, să împartă **problema unică** a restabilirii păcii în Indochina în două probleme separate.

Hotărîrea adoptată de comun acord la conferința de la Geneva prevede ca reprezentanții comandamentelor ambelor părți să se întrunească în cît mai scurtă vreme la Geneva sau la fața locului, în scopul de a contribui la o grabnică și simultană încetare a focului în Indochina. În cadrul tratativelor, reprezentanții comandamentelor ambelor părți vor trebui să studieze problemele legate de încetarea acțiunilor militare pe teritoriile statelor Cambodgia și Laos, începînd cu evacuarea tuturor forțelor armate străine și a personalului militar străin.

Faptul că în comunicatul adoptat de comun acord sînt cuprinse indicații asupra necesității evacuării din Cambodgia și Laos atît a trupelor străine cît și a personalului militar străin, este de o netăgăduită însemnătate. Se știe că, tinzînd spre extinderea războiului din Indochina, imperialiștii americani și-au mascat amestecul lor direct în acest război prin trimiterea unui grup de ofițeri, în calitate de „instructori pentru instruirea forțelor armate locale", de „consilieri ai S.U.A." și de „tehnicieni militari". Rezolvarea problemei cu privire la evacuarea personalului militar străin din Cambodgia și Laos va duce la înlăturarea vălului în spatele căruia se ascunde clica militaristă americană, al cărei amestec este cît se poate de activ în războiul din Indochina.

Tentativele întreprinse de diplomația americană în scopul de a torpila propunerile adoptate — propuneri ce fuseseră prezentate de delegația R. P. Chineze și sprijinite de delegațiile Uniunii Sovietice și Republicii Democrate Vietnam — au făcut numai ca delegația americană să se găsească izolată. Declarația ei „inflexibilă", făcută în ședința din 18 iunie nu a găsit ecou. Ziarele elveține „La Suisse" și „Journal de Genève", ziarul francez „L'Information", ziarele engleze „Daily Telegraph" și „Daily Mail" arătau că numai reprezentantul S.U.A. a socotit că poate să respingă propunerile lui Ciu En-lai, chiar cînd toți ceilalți participanți la conferință au recunoscut justețea acestor propuneri și s-au declarat gata să le accepte ca bază pentru discuțiile ulterioare.

Condamnarea unanimă de către opinia publică internațională a poziției delegației americane și refuzul reprezentanților Angliei și Franței de a accepta această poziție au silit diplomația americană să renunțe la primul ei plan, care urmărea — după cum o dovedise cuvîntarea rostită la 18 iunie de reprezentantul S.U.A. — torpilarea adoptării unei hotărîri de comun acord. Delegația S.U.A. a exprimat cîteva „rezerve", dar nu a fost în stare să împiedice adoptarea unei hotărîri de comun acord în problema încetării acțiunilor militare în Cambodgia și Laos.

Presa străină subliniază deosebita însemnătate a faptului că conferința de la Geneva a fixat un termen precis pentru reprezentanții comandamentelor militare, în care, examinînd problemele Vietnamului, Laosului și Cambodgiei, ei trebuie să prezinte conferinței miniștrilor afacerilor externe un raport definitiv. Acest raport trebuie să fie prezentat cel mai tîrziu peste 21 de zile. Numeroase organe ale presei străine arată că, în ciuda dificultăților prezentate de problemele pe care urmează să le examineze reprezentanții comandamentelor militare, ele pot și trebuie să fie rezolvate în termenul stabilit. Așa, de pildă, cunoscuta ziaristă franceză Geneviève Tabouis scria în „L'Information" că propunerile lui Ciu En-lai în legătură cu Laosul și Cambodgia, precum și schimbarea guvernului în Franța, au creat „un temei logic și tranșant, care permite să așteptăm o rapidă încetare a focului și chiar o reglementare pașnică în Asia de sud-est către sfîrșitul lunii viitoare". Iar ziarul elvețian „La Suisse" scria că „în lucrările conferinței de la Geneva s-a creat o atmosferă încurajatoare, deoarece toți reprezentanții — cu excepția reprezentantului S.U.A. — consideră propunerile lui Ciu En-lai ca o bază acceptabilă de discuții".

Presa străină subliniază că adoptarea unei hotărîri de comun acord cu privire la încetarea acțiunilor militare în Cambodgia și Laos — în urma adoptării unei hotărîri identice privind încetarea focului în Vietnam — constituie o însemnată etapă în lucrările conferinței de la Geneva. Aceste hotărîri au creat baza necesară pentru reglementarea pașnică a problemei indochineze, reglementare în care sînt interesate toate popoarele și, în primul rînd, popoarele Indochinei și Franței.

La 20 iunie, postul de radio Paris arăta că, în capitala Franței, „comentatorii acordă o deosebită însemnătate înțelegerii realizate la Geneva în privința Cambodgiei și Laosului". Ziarul englez „Sunday Express" numește această înțelegere drept „un uriaș pas înainte pe calea obținerii păcii în Indochina". Un alt ziar englez— „Observer" — arată că hotărîrea adoptată în problema încetării focului în Cambodgia și Laos „este privită ca un pas pozitiv de către delegația engleză".

Numai în lagărul american domnește o atmosferă de descurajare. Hamilton, corespondentul special la Geneva al ziarului „New York Times", scrie: „Este evident că stadiile finale ale conferinței vor aduce evenimente neplăcute pentru d. Dulles, ai cărui apel la unitate de acțiune (între reprezentanții puterilor apusene — **N. Red.**) nu a dat rezultate".

Vorbind despre demisia guvernului Laniel-Bidault și despre înlocuirea lui de către guvernul Mendès France, același Hamilton arată că acest eveniment a generat perspectiva „de coșmar" (!) a „acceptării" de către Franța sau Anglia — sau de către ambele țări laolaltă — „a condițiilor armistițiului în Indochina, condiții ce vor fi respinse de Statele Unite". Mai mult decît atît, corespondentul lui „New York Times" scrie că „va apare îngrozitoarea (!) posibilitate ca Statele Unite să nu reușească să convingă guvernul Mendès France sau guvernul englez de a se alătura unei rezistențe (?) undeva în Indochina, S.U.A. fiind nevoite atunci să renunțe la toate tentativele de creare a securității colective a Asiei de sud-est... Dulles și membrii influenți ai Congresului manifestă o enervare tot mai accentuată față de Franța și Italia, care nu au ratificat, nici pînă astăzi, tratatul cu privire la comunitatea defensivă europeană. Dacă Franța și Anglia vor mai fi dispuse să accepte unele condiții „blînde" de pace în Indochina, această enervare nu va face decît să sporească".

Așa dar, hotărîrea de comun acord în problema încetării acțiunilor militare în Laos și Cambodgia, precum și hotărîrea adoptată mai înainte cu privire la încetarea acțiunilor militare în Vietnam, nu sînt pe gustul diplomaților americani. Cercurile largi ale opiniei publice văd în această o nouă confirmare a faptului atît de cunoscut că, pornind spre Geneva, delegația S.U.A. nu s-a călăuzit de grija pentru reglementarea pașnică a problemei indochineze ci de cu totul alte considerente, care nu au nimic comun cu interesele păcii.

Popoarele iubitoare de pace consideră că hotărîrea adoptată la 19 iunie la Geneva constituie un însemnat eveniment politic, un nou succes în lupta forțelor păcii și democrației pentru încetarea războiului din Indochina.

I. PLIȘEVSKI

Cum acționează spionii americani

Revista americană „Parade" a publicat un articol — semnat Guy Bender și intitulat : „Cum strapung spionii cortina de fier".

Deși autorul articolului nu a fost mînat de intenția să dezvăluie metodele activității subversive și de spionaj desfășurată de S.U.A. împotriva U.R.S.S. și țărilor de democrație populară, ci de goana după senzațional, sus pomenitul articol prezintă un deosebit interes. În primul rînd, din pricină că autorul articolului este un specialist, strîns legat de serviciul american de spionaj. Apoi, articolul său a fost aprobat de Pentagon. În nota redacției se spune deschis :

„Întrucît acest articol descrie, pentru prima oară, o activitate secretă, el a fost prezentat unor reprezentanți oficiali ai Pentagonului. Ei au declarat că articolul nu încalcă securitatea națională. Autorul cunoaște numeroși agenți ai lumii libere". (Prin „lumea liberă", presa burgheză numește țările capitaliste. — N. N.).

Articolul este însoțit de hărțile frontierelor dintre Germania occidentală și Republica Democrată Germană și Cehoslovacia, dintre Austria și Cehoslovacia, Austria și Ungaria, Iugoslavia și Ungaria, Rumînia și Bulgaria, Grecia și Bulgaria. Către fiecare dintre aceste frontiere se îndreaptă dinspre apus un spion — o mică siluetă neagră, cu pălărie și cu un geamantan în mînă. Silueta ce se îndreaptă spre granița dintre Germania occidentală și R.D. Germană este de aproape zece ori mai mare decît celelalte, aceasta ținînd să arate, pe semne, că amintita graniță se bucură de o deosebită atenție din partea serviciului american de spionaj — fapt, dealtminteri, bine cunoscut.

Articolul este consacrat metodelor folosite de serviciul american de spionaj pentru a-și trece agenții peste granițele țărilor democratice. Iată una din aceste metode : într-o anumită zi — să spunem : la ora 11 noaptea — frontiera unei țări de democrație populară este mitraliată pe o anumită porțiune de către șase agenți ai unei puteri apusene. Autorul afirmă că spre locul incidentului „vin în fugă, din toate părțile" grănicerii, „pentru a respinge pe cei care au încălcat teritoriul țării respective". Dar nimeni nu trece frontiera în acest punct. În schimb, la o depărtare de două mile, pe teritoriul țării de democrație populară, pătrunde un agent secret. Iată un caz tipic de manevră diversionistă.

Alți spioni trec frontiera în tren, folosind acte false și travestindu-se. Alții încearcă să folosească mituirea, alții lucrează cu cuțitul. S-a întîmplat chiar ca un agent să treacă frontiera... într-un sicriu.

Gay Bender scrie :

„Spionul american, de un eroism nechibzuit, îmbrăcat într-un pulton vopsit într-o culoare de protecție, există numai în filme. Guvernul care plătește o sută de dolari, și mai mult chiar, pentru fiecare însărcinare dusă la bun sfîrșit socotește că profunda cunoaștere a terenului este mult mai prețioasă decît curajul singur.

Spionul călătorește fără bagaje. Deobicei, el are doar un revolver de buzunar, un briceag, bani, acte. Cîte odată mai este prevăzut și cu un mic post de radio emisiune, aceasta în scopul ca nucleele ilegale formate să poată transmite informații lumii libere".

Iată cu cît cinism este recunoscută — cu aprobarea Pentagonului — de către revista americană, josnica activitate de spionaj și diversiune îndreptată împotriva țărilor de democrație populară. Dar cine execută aceste însărcinări ? Potrivit datelor publicate de revistă, executanții sînt diferite lepădături recrutate din rîndul drojdiei emigranților, criminali de drept comun plătiți cu bani grei, ucigași.

Ori cît ar dori autorul să se laude cu „realizările" spionajului american, în articolul său putem întîlni ici-colo cîteva note pesimiste. „Zi de zi, rîndurile agenților se rărește" — scrie Gay Bender. Trucurile inventate în birourile din Washington ale serviciului american de spionaj nu dau rezultatele dorite, agenții sînt descoperiți. Manevra diversionistă descrisă mai sus, continuă autorul, „poate să se termine printr-o catastrofă. Pe lîngă aceasta, eu nici nu pot fi utilizată des". Țările de democrație populară, scrie în continuare autorul, „și-au întărit patrulele de frontieră, au elaborat noi mijloace, mai eficiente", de luptă împotriva celor care se strecoară peste graniță, împotriva spionilor și diversioniștilor americani. „Toate acestea duc la lichidarea în serie a agenților cu o înaltă calificare". Recenta descoperire a spionilor americani Galai și Hramțov, trecuți peste frontiera sovietică, dovedește acest lucru

Cercurile agresive americane trimit spioni și diversioniști în țările lagărului democratic. Ele organizează provocări de felul putchului de la Berlin, din 17 iunie 1953. Dar tentativele lor suferă o înfrîngere după alta. Se pare că imperialiștilor americani nu prea le merge bine, dacă ei speră, cu toată seriozitatea, să submineze cu ajutorul criminalilor de drept comun, țăria de neînvins a Uniunii Sovietice, a Republicii Democrate Germane și a țărilor de democrație populară.

(Din „Literaturnaia Gazeta")

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția : București str. Piața Amzei nr. 4 telefon 4 13 12 4 66 07 — Convorbiri interurbane: 4 41.00. ADMINISTRAȚIA : Str. Colței nr. 11 telefon 5 33.19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE : pe 3 luni, 3 lei ; pe 6 luni, 6 lei, pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții